AGATHA CHRISTIE

O STEA DEASUPRA BETHLEEMULUI

CUPRINS:

Un salut 4
O stea deasupra Bethleemului 5
O cunună de Crăciun 12
Măgarul neascultător 14
Aur, tămâie şi smirnă. 17
Autobuzul de apă 18
În răcoarea serii 29
Jenny de lângă cer 36
Promovarea în Ceruri 38
Sfinții lui Dumnezeu 50
Insula 51

Un salut
Laudă Buşteanului de Ajun!
Săltați, Flăcări, vesele.
Slavă Cupei de Închinat!
Spumegă, rozaliu, Vinule!
În Iesle doarme Copilul;
Asinii, Boii, rag, mugesc, Găinile cotcodăcesc şi cocoşii cucurigesc.
Supraplin e Hanul astă seară, Deasupra, sus, o stea străluceşte

AGATHA CHRISTIE

O STEA DEASUPRA BETHLEEMULUI

CUPRINS:

Un salut 4
O stea deasupra Bethleemului 5
O cunună de Crăciun 12
Măgarul neascultător 14
Aur, tămâie şi smirnă. 17
Autobuzul de apă 18
În răcoarea serii 29
Jenny de lângă cer 36
Promovarea în Ceruri 38
Sfinţii lui Dumnezeu 50
Insula 51

Un salut

Laudă Buşteanului de Ajun!

Săltaţi, Flăcări, vesele.

Slavă Cupei de Închinat!

Spumegă, rozaliu, Vinule!

În Iesle doarme Copilul;

Asinii, Boii, rag, mugesc, Găinile cotcodăcesc şi cocoşii cucurigesc.

Supraplin e Hanul astă seară, Deasupra, sus, o stea străluceşte luminos, Păstorii îngenunchează lângă turmele

lor, Înţelepţii îşi aduc darurile de Aur, Îngerii din Cerul de deasupra Trâmbiţează darul de iubire al lui Dumnezeu.

Sculaţi, copii, cu mic cu mare, Sculaţi să auziţi a trâmbiţei chemare, Lăsaţi somnul, asta e Ziua, Crăciunul, slăvita Zi de Crăciun!

O stea deasupra Bethleemului.

Maria se uita la pruncul din iesle. Cu excepţia animalelor, era singură în grajd. În timp ce îi zâmbea pruncului, inima îi era plină de mândrie şi de fericire.

Apoi, deodată, auzi un fâlfâit de aripi şi, întorcându-se, văzu un Înger măreţ stând în pragul uşii.

Îngerul avea strălucirea soarelui de dimineaţă, iar frumuseţea chipului său era atât de mare încât Maria se simţi orbită şi trebui să-şi întoarcă într-o parte capul.

Atunci Îngerul spuse (iar glasul lui era ca o trompetă de aur):

— Nu te teme, Maria…

Iar Maria răspunse cu glasul ei coborât şi dulce:

— Nu mă tem, O, Tu cel Sfânt al lui Dumnezeu, dar Lumina înfăţişării Tale mă orbeşte.

Îngerul zise:

— Am venit să-ţi vorbesc.

— Vorbeşte dară, Sfinte. Lasă-mă să aud poruncile Domnului Dumnezeu.

Îngerul spuse:

— N-am venit cu nici o poruncă. Dar întrucât îi eşti deosebit de dragă lui Dumnezeu, îţi este permis ca, cu ajutorul meu, să priveşti în viitor…

Atunci Maria se uită la prunc şi întrebă nerăbdătoare:

— În viitorul lui?

Chipul ei se lumină de bucurie la gândul că aşa avea să se întâmple.

— Da, răspunse cu blândeţe Îngerul. În viitorul lui… Dă-mi mâna ta.

Maria întinse mâna şi o luă pe cea a Îngerului. Era ca şi cum ar fi atins o flacără… Totuşi, acea flacără nu ardea. Se

dădu puţin înapoi, iar Îngerul spuse din nou:
— Nu te teme. Eu sunt nemuritor iar tu eşti muritoare, însă atingerea mea nu o să-ţi facă rău.
Apoi Îngerul îşi întinse marea aripă aurie peste pruncul care dormea şi spuse:
— Priveşte în viitor, Mamă, şi vezi-i-ţi Fiul…
Şi Maria se uită drept în faţa ei, iar pereţii grajdului lui se topiră şi se dizolvară, şi ea se uita într-o Grădină. Era noapte, şi deasupra capului erau stele, şi un bărbat stătea în genunchi, rugându-se.
Ceva se agită în inima Măriei, şi instinctul ei de mamă îi spuse că cel care era îngenuncheat acolo era fiul ei. Îşi spuse cu recunoştinţă: „A devenit un om bun – un om credincios – se roagă la Dumnezeu”. Iar apoi, dintr-o dată, îşi ţinu respiraţia, căci bărbatul îşi ridicase faţa şi ea văzu agonia de pe ea – disperarea şi durerea… Şi ştiu că se uita la un chin mai mare decât cunoscuse sau văzuse vreodată. Căci bărbatul era cu desăvârşire singur. El se ruga la Dumnezeu, se ruga ca această cupă de durere să-i fie luată – şi nu primea nici un răspuns la rugăciunea lui. Dumnezeu era absent şi tăcut…
Şi Maria strigă:
— De ce nu-i răspunde Dumnezeu şi de ce nu-i oferă alinare?
Şi auzi glasul Îngerului spunând:
— Scopul lui Dumnezeu nu este ca el să aibă alinare.
Atunci Maria îşi plecă cu umilinţă capul şi spuse:
— Nu este treaba noastră să ştim scopurile indescifrabile ale lui Dumnezeu. Însă acest bărbat – fiul meu – nu are nici un prieten. Nici un prieten binevoitor, omenos?
Îngerul îşi fâlfâi aripa şi imaginea se dizolvă într-o alta reprezentând o altă parte a Grădinii, şi Maria văzu nişte bărbaţi care dormeau.
Spuse cu amărăciune:
— El are nevoie de ei – fiul meu are nevoie de ei – iar lor nu le pasă!

Îngerul spuse:

— Sunt numai nişte făpturi umane supuse greşelii…

Maria îngână pentru ea:

— Dar este un om bun, fiul meu. Un om bun şi drept.

Atunci din nou aripa Îngerului fâlfâi, şi Maria văzu un drum care şerpuia în susul unui deal şi pe el trei bărbaţi care cărau cruci, iar în urma lor o mulţime de oameni şi nişte soldaţi romani.

Îngerul întrebă:

— Ce vezi acum?

Maria răspunse:

— Văd trei criminali mergând la execuţie.

Bărbatul din stânga întoarse capul şi Maria îi văzu chipul crud, viclean, genul bestiei decăzute, şi se trase puţin înapoi.

— Da, spuse ea, simt criminali.

Atunci bărbatul din mijloc se împiedică şi aproape căzu, şi în timp ce el îşi întorcea faţa, Maria îl recunoscu şi strigă ascuţit:

— Nu, nu, nu se poate ca fiul meu să fie un criminal!

Însă Îngerul îşi fâlfâi aripa şi ea văzu trei cruci ridicate, iar silueta care atârna în chinuri în mijloc era a bărbatului pe care îl ştia ca fiind fiul ei. Buzele lui crăpate se desfăcură şi ea auzi vorbele care veneau de pe ele:

— Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?

Şi Maria strigă:

— Nu, nu, nu este adevărat! Nu se poate ca el să fi făcut ceva rău. A fost vreo confuzie de identitate; a fost confundat cu altcineva. El suferă pentru crima altcuiva.

Dar iarăşi Îngerul îşi fâlfâi aripa, şi de data asta Maria se uita la figura omului care îl venera cel mai mult pe pământ – Marele Preot al Bisericii ei. Era un bărbat cu înfăţişare nobilă, şi acum stătea drept şi cu mâini solemne sfâşia şi rupea veşmântul pe care îl purta, şi striga cu un glas puternic:

— Omul acesta a rostit Blasfemie!

Şi Maria se uită dincolo de el şi văzu figura omului care rostise Blasfemie – şi era fiul ei.

Apoi imaginile se estompară şi acolo era numai peretele de chirpici al grajdului, şi Maria tremura şi striga întretăiat:

— Nu pot să cred asta – nu pot să cred! Noi suntem o familie cu teamă de Dumnezeu, o familie care trăieşte drept – toată familia mea. Da, şi familia lui Iosif. Şi o să-l creştem cu grijă ca să practice religia şi să respecte şi să cinstească credinţa părinţilor săi. Un fiu al nostru n-ar putea fi niciodată vinovat de Blasfemie – nu pot să cred asta! Toate acestea pe care mi le-ai arătat nu pot fi adevărate.

Atunci Îngerul spuse:

— Uită-te la mine, Maria.

Şi Maria se uită la el şi văzu strălucirea care îl înconjura şi frumuseţea chipului lui.

Şi Îngerul spuse:

— Ceea ce ţi-am arătat este Adevărul. Căci eu sunt Îngerul Dimineţii, iar Lumina Dimineţii este Adevărul. Acum crezi?

Şi absolut împotriva voinţei ei, Maria ştiu că ceea ce îi fusese arătat era într-adevăr Adevărul… Şi nu mai putu să nu creadă.

Pe obraji lacrimile îi curgeau şiroaie, şi se aplecă asupra pruncului din iesle, cu braţele întinse în lături ca pentru a-l proteja. Strigă:

— Copilul meu… Copilaşul meu neajutorat… Ce pot să fac ca să te salvez? Să te scutesc de ceea ce va să vină? Nu doar de tristeţe şi durere, ci şi de răul care va înflori în inima ta? Chiar că ar fi fost mai bine pentru tine dacă nu te-ai fi născut, sau dacă ai fi murit la prima răsuflare. Căci atunci te-ai fi întors la Dumnezeu pur şi nepătat.

Iar Îngerul spuse:

— De asta am venit la tine, Maria.

Maria întrebă:

— Ce vrei să spui?

Îngerul răspunse:

— Ai văzut viitorul. E în puterea ta să hotărăşti dacă pruncul să trăiască sau să moară.

Atunci Maria îşi înclină capul şi îngână printre suspine înăbuşite:

— Domnul mi l-a dat… Iar dacă acum Domnul mi-l ia, atunci înţeleg că într-adevăr ar putea fi îndurare, şi deşi asta îmi sfâşie inima, mă voi supune voinţei lui Dumnezeu.

Însă Îngerul spuse cu blândeţe:

— Nu este deloc aşa. Dumnezeu nu-ţi dă nici o poruncă. E alegerea ta. Ai văzut viitorul. Alege acum dacă pruncul să trăiască sau să moară.

Atunci Maria rămase tăcută un timp. Era o femeie care gândea încet. Se uită o dată la Înger pentru îndurare, însă Îngerul nu-i dădu nici un sfat. Era aurit şi frumos şi extrem de îndepărtat.

Maria se gândi la imaginile care îi fuseseră arătate – la chinul din Grădină, la moartea ruşinoasă a unui om care, în ceasul morţii, era părăsit de Dumnezeu, şi auzi din nou acel îngrozitor cuvânt Blasfemie…

Iar acum, în clipa de faţă, pruncul care dormea era pur şi inocent şi fericit…

Însă ea nu se hotărî pe dată, continuă să se gândească, să revadă iar şi iar acele imagini care îi fuseseră arătate. Iar în timp ce făcea asta se întâmplă un lucru ciudat, căci îşi aminti amănunte de care nu fusese conştientă că le vedea la vremea aceea. Văzu, de exemplu, chipul bărbatului de pe crucea din dreapta… Nu o faţă rea, doar una de om slab din fire, şi avea o expresie de iubire şi încredere şi adoraţie… Şi Maria îşi dădu seama, cu mirare subită: „La fiul meu se uita el aşa…”

Şi, dintr-o dată, intens şi limpede, văzu faţa fiului său aşa cum arătase în timp ce se uita la prietenii săi care dormeau în grădină. Pe ea se citea tristeţe şi milă şi înţelegere şi o mare iubire… Şi ea se gândi: „E faţa unui om bun…” Şi văzu din nou scena acuzării. Dar de data asta se uită nu la

splendidul Mare Preot, ci la faţa omului acuzat… Iar în ochii lui nu exista deloc conştienţa vinovăţiei…

Şi pe faţa Măriei se citi o mare încurcătură.

Atunci Îngerul întrebă:

— Ai făcut alegerea, Maria? Îţi vei scuti fiul de suferinţă şi de facere de rău?

Iar Maria răspunse încetişor:

— Nu-mi stă în putere mie, o femeie simplă şi neştiutoare, să înţeleg Înaltele Scopuri ale lui Dumnezeu. Domnul mi-a dat copilul. Dacă Domnul mi-l ia, atunci asta e voinţa Lui. Dar întrucât Dumnezeu i-a dat viaţă, nu se cade ca eu să iau acea viaţă. Căci s-ar putea ca în viaţa copilului meu să existe lucruri pe care eu nu le înţeleg aşa cum trebuie… S-ar putea ca eu să fi văzut numai o parte a tabloului, nu întregul. Viaţa pruncului este a lui, nu a mea, şi nu am nici un drept să dispun de ea.

— Mai gândeşte-te, spuse Îngerul. Nu vrei să-ţi pui copilul în braţele mele iar eu să i-l duc înapoi lui Dumnezeu?

— Ia-l în braţele tale, dacă asta e porunca lui Dumnezeu. Dar nu eu am să îl pun acolo.

Se auzi un puternic fâlfâit de aripi şi se văzu o lumină orbitoare şi Îngerul dispăru.

Un moment mai târziu intră Iosif, şi Maria îi povesti ce se întâmplase. Iosif aprobă ce făcuse Maria.

— Ai făcut bine, nevastă, spuse el. Şi, cine ştie, acesta s-ar putea să fi fost un Înger mincinos.

— Nu, spuse Maria. Nu a minţit.

Era sigură de asta, i-o spuneau toate instinctele ei.

— Eu nu cred un cuvânt din toate astea, spuse Iosif cu fermitate. Ne vom creşte fiul cu mare grijă şi îi vom da o educaţie religioasă, căci educaţia este cea care contează.

O să lucreze în atelier şi o să meargă sâmbăta cu noi la Sinagogă, şi o să ţină toate Posturile şi toate Sărbătorile.

Uitându-se în iesle, spuse:

— Uite Maria, fiul nostru zâmbeşte.

Şi, într-adevăr, pruncul zâmbea şi îşi întindea mânuţele spre mama lui de parcă ar fi vrut să spună: „Bine ai făcut.”

Dar sus, în bolţile albastre ale cerului, Îngerul tremura de mânie şi de mândrie rănită.

„Când te gândeşti că a trebuit să dau greş cu o femeie proastă, neştiutoare! Ei bine, se va ivi altă ocazie, într-o zi, când el va fi epuizat şi flămând şi slab… Atunci îl voi lua sus pe vârful unui munte şi îi voi arăta Regatele acestei Lumi care este a mea. Îi voi oferi Domnia tuturor acestora. Să controleze Oraşe şi Regi şi Oameni… Să aibă Puterea de a face războaiele să înceteze, şi foamea şi asuprirea să dispară. Un gest de veneraţie în faţa mea, şi va fi capabil să aducă pacea şi belşugul, mulţumirea şi bunăvoinţa – să se recunoască a fi Puterea Supremă pe Vecie. Nu o să poată să reziste acestei ispite!

Şi Lucifer, Fiul Dimineţii, râse zgomotos, arogant şi ignorant, şi părăsi fulgerător cerul ca o dâră arzândă de foc pentru a se pierde în adâncurile iadului…

La Răsărit, trei Veghetori ai Cerului venită la Stăpânii lor şi spuseră:

— Am văzut o Lumină Mare pe Cer. Trebuie că s-a născut un mare Personaj.

Însă în timp ce toţi bombăneau şi vorbeau de Semne şi prevestiri, un Veghetor foarte bătrân murmură:

— Un Semn de la Dumnezeu? Dumnezeu nu are nevoie de Semne şi Minuni. Mai degrabă este un Semn de la Satana. După mintea mea, dacă Dumnezeu ar fi să vină printre noi, ar veni în mare linişte…

Dar în Grajd era multă veselie şi bună dispoziţie. Asinii răgeau, şi caii nechezau, şi boii mugeau iar bărbaţii şi femeile veneau grămadă înăuntru să vadă pruncul, şi îl treceau de la unul la altul, iar el râdea şi gângurea şi le zâmbea tuturor!

— Uitaţi-vă! Strigau ei. El iubeşte pe toată lumea! Niciodată nu a mai existat un asemenea Copil…

O cunună de Crăciun

Când Maria a făcut o cunună Sfântă
Sângele curgea roşu – roşu curgea.
Altă Marie a împletit Mărăcinii
Care au încununat capul Domnului ei.
Dar Vâscul era departe
Peste o mare de la apus, Şi Vâscul era încolăcit
În jurul unui Măr Păgân.
Iar Glastonbury creştea un Mărăcine
Când Iosif a venit să facă negoţ.
Şi Tufa Sfântă obişnuit creştea
În orice poiană din pădure.
Dar Vâscul era sacru acolo unde
Soarele răsărea în fiece dimineaţă, Şi Vâscul nu ştia nimic
De Pruncul în Betleem născut.
Sfântul Patrick a străbătut mări furtunoase
Ca să predice Crucea – şi astfel
A găsit Copacul Evei – cu şarpele încolăcit –
Şi cu Vâscul atârnând.
„Îţi poruncesc, Şarpe, să părăseşti acest Pământ, Şi deschide, Plantă, urechile tale”
El predică Povestea lui Hristos – Şi Iată!
Vâscul lacrimi vărsă…
Tufa Sfântă are bobite roşii, Roşii ca sângele pe fiecare crenguţă.
Mărăcinele înfloreşte cu flori aurii, Şi acum e la modă Sărutul.
Ce îi vei da Domnului Hristos?
O! Crenguţă Păgână atât de verde?
„Lacrimile pe care le-am vărsat pentru Cel
Pe care nu l-am văzut niciodată.”
Fie, deci, ca Omul să-şi dea viaţa pentru Om, Spun bobiţele roşii ca sângele, Şi Oamenii să aibă iubire pentru semenii lor, Acolo unde Grozama înfloreşte atât de vesel.
Şi Lacrimile Omului vărsate fie pentru Om
Acolo unde Vâscul alb străluceşte.
Veniţi, milă, iubire şi sacrificiu…

Dumnezeu ne binecuvântează pe toţi în noaptea asta!

Măgarul neascultător

A fost odată ca niciodată un măgăruş foarte neascultător. Îi plăcea să fie neascultător. Când i se punea ceva în spinare, el îl azvârlea, şi alerga după oameni încercând să îi muşte. Stăpânul lui nu putea să facă nimic cu el, aşa că îl vându altui stăpân, iar acel stăpân nu putu nici el să facă ceva cu el şi îl vându la rândul său, şi în cele din urmă măgarul fu vândut pe câţiva bănuţi unui moşneag înspăimântător care cumpăra măgari bătrâni şi epuizaţi şi îi omora, muncindu-i peste poate şi purtându-se rău cu ei. Însă măgarul neascultător îl alergă pe moşneag şi îl muşcă, iar apoi fugi cât îl ţinură picioarele. Nu avea de gând să fie prins din nou, aşa că se alătură unei caravane care trecea pe drum. „În toată mulţimea asta nimeni nu va şti al cui sunt”, se gândi măgarul.

Aceşti oameni mergeau cu toţii spre cetatea Betleemului, şi când ajunseră acolo traseră la un Han mare, plin de oameni şi animale.

Măgăruşul se strecură într-un staul răcoros, plăcut, unde se aflau un bou şi o cămilă. Cămila era foarte trufaşă, ca toate cămilele, pentru că toate cămilele cred că numai ele ştiu cel de-a o sutălea nume secret al lui Dumnezeu. Cămila asta era prea trufaşă pentru a vorbi cu măgarul. Aşa că măgarul începu să se laude. Îi plăcea la nebunie să se laude.

— Eu sunt un măgar foarte neobişnuit, spuse el. Am darul de a prevedea viitorul şi trecutul. Văd înainte şi înapoi.

— Cum vine asta? Întrebă boul.

— Ca picioarele mele din faţă – în faţa mea, şi picioarele mele din spate – în urma mea. Vai, stră, stră, stră, de treizeci şi şapte de ori străbunica mea i-a aparţinut Profetului Balaam, şi l-a văzut cu ochii ei pe Îngerul Domnului!

Însă boul continuă să rumege, iar cămila să fie mândră.

Atunci intrară un bărbat şi o femeie, şi se iscă mare zarvă, dar măgarul descoperi curând că nu exista nici un motiv de agitaţie, numai o femeie care urma să nască, lucru care se întâmplă în fiecare zi. Iar după ce pruncul se născu, veniră nişte păstori şi făcură mare caz de prunc – însă păstorii sunt oameni foarte simpli.

Însă apoi intrară nişte bărbaţi în veşminte lungi şi bogate.

— V.I.P.-uri, sâsâi cămila.

— Ce înseamnă asta? Întrebă măgarul.

— Persoane foarte importante, răspunse cămila. Aduc daruri.

Măgarul se gândi că darurile ar putea fi ceva bun de mâncat, aşa că, atunci când se făcu întuneric, începu să amuşine primprejuri. Primul dar era galben şi tare, fără nici un gust, al doilea îl făcu pe măgar să strănute, iar al treilea îl linse, era amar şi scârbos la gust.

— Ce daruri stupide! Spuse măgarul, dezamăgit.

Însă, pe când stătea acolo lângă iesle, pruncul întinse mânuţa şi-l prinse pe măgar de ureche, strângând-o bine, aşa cum fac pruncii foarte mici.

Şi atunci se întâmplă un lucru foarte ciudat. Măgarul nu mai vru să fie neascultător. Pentru prima dată în viaţa lui voia să fie cuminte. Şi voia să-i dea şi el un dar pruncului – însă nu avea ce să-i dea. Pruncului părea să-i placă urechea lui… Însă urechea făcea parte din el… Şi atunci îi veni o altă idee ciudată. Poate că se putea dărui pe sine pruncului…

Nu mult după aceea, în grajd intră Iosif cu un străin înalt. Străinul îi vorbea lui Iosif insistent şi repede, şi cum se uita aşa măgarul la ei nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Străinul părea să se dizolve, iar în locul lui apăru un Înger al Domnului, o siluetă aurită cu aripi. Însă, după o clipă, Îngerul se preschimbă iarăşi în simplu om.

„Vai de mine, vai de mine, încep să mi se năzare tot felul de lucruri!” îşi spuse măgarul în sinea sa. „Trebuie că de vină o fi fânul ăla mult pe care l-am mâncat.”

Iosif îi spuse Măriei:

— Trebuie să luăm copilul şi să fugim. Nu avem timp de pierdut. Ochii îi căzură asupra măgarului. Vom lua măgarul ăsta de aici, şi vom lăsa bani pentru stăpânul lui, idiferent cine o fi el. În felul ăsta vom economisi timp.

Astfel plecară şi ieşiră din Betleem. Dar când ajunseră la un loc îngust, Îngerul Domnului apăru cu o sabie ce scotea flăcări, măgarul o luă într-o parte şi începu să urce dealul. Iosif încercă să-l întoarcă înapoi pe drum, dar Maria spuse:

— Lasă să fie ca el. Aminteşte-ţi de Profetul Balaam.

Şi tocmai când ajungeau la adăpostul unor măslini, pe drum veneau tropăind, cu săbiile scoase, soldaţii lui Irod.

„Exact ca stră-străbunica mea”, îşi spuse măgarul, încântat nevoie mare de el. „Mă întreb dacă şi eu am darul prezicerii.”

Clipi din ochi… Şi văzu o imagine înceţoşată – un măgar căzut într-o groapă, şi un bărbat ajutând la scoaterea lui…

„Vai, ăsta-i Stăpânul meu, ajuns bărbat!” îşi spuse măgarul. Apoi văzu altă imagine… Acelaşi bărbat, intrând călare pe un măgar într-o cetate…

„Desigur”, spuse măgarul. „Urmează să fie, încoronat Rege!”

Însă Coroana părea să fie nu de Aur, ci de Spini (măgarului îi plăceau la nebunie spinii şi scaieţii – însă ei păreau un lucru nepotrivit pentru o Coroană) şi mai era şi un miros pe care îl cunoştea şi de care se temea – mirosul de sânge; şi mai era şi ceva pe un burete, ceva amar precum smirna pe care o gustase în grajd…

Şi măgăruşul ştiu dintr-o dată că nu mai voia să vadă în viitor. Voia pur şi simplu să trăiască ziua aceea, să-l iubească pe micul său stăpân şi să fie iubit de el, şi să-i care pe el şi pe mama lui cu bine până-n Egipt.

Aur, tămâie şi smirnă…

Aur, tămâie şi smirnă… În timp e Maria stă

Lângă cruce, acestea sunt vorbele care vibrează

În creierul ei, şi pumnii să-şi încleşteze o fac, Pe Golgota, în căldura arzătoare de amiază.

Aur, tămâie şi smirnă. Magi îngenuncheaţi
Lângă simpli păstori, toţi fremătând de bucurie, Şi Îngerii lăudându-l pe Dumnezeu care destăinuie
Iubirea Lui de oameni în Hristos, Copilul abia născut.
Unde-i acum tămâia? Unde e nobilul aur?
Pentru Isus, numai smirnă amară şi chin.
Nu o siluetă nobilă atârnă aici – doar un fiu
În durere şi moarte… De unde să ştie Maria că
Odată cu oftatul lui „S-a terminat" totul e spus;
Atunci – în acel moment – început-a domnia lui Hristos?
Autobuzul de apă

Doamnei Hargraves nu-i plăceau oamenii.

Încerca să îi placă, pentru că era o femeie cu principii înalte şi o femeie religioasă, şi ştia foarte bine că omul trebuie să îşi iubească semenii. Însă nu îi era uşor… Iar uneori îi era de-a dreptul imposibil.

Tot ce putea ea face era, cum s-ar putea spune, să simuleze. Trimitea cecuri ceva mai mari decât îşi putea permite societăţilor de caritate respectabile. Înfiinţa corniţele pentru obiective merituoase, şi chiar participa la întruniri publice pentru abolirea nedreptăţilor, ceea ce era cu adevărat un efort mai mare decât orice altceva, pentru că, firește, asta presupunea o vecinătate apropiată cu alte trupuri omeneşti, şi ea nu putea suferi să fie atinsă. Îi era foarte uşor să respecte atenţionările afişate în mijloacele de transport public, ca de pildă: „Nu călătoriţi în ore de vârf"; pentru că a merge cu trenul sau cu autobuzul înghesuit într-o mulţime de oameni lac de sudoare era în mod categoric ideea ei despre iadul pe pământ.

Dacă nişte copii cădeau pe stradă, ea întotdeauna îi ridica şi le cumpăra dulciuri sau mici jucării pentru a-i face fericiţi! Trimitea cărţi şi flori bolnavilor din spital.

Cele mai mari subscripţii ale ei erau pentru comunităţile de călugăriţe din Africa, pentru că ele şi oamenii de ale căror suflete se îngrijeau erau atât de departe încât niciodată nu avea să intre în contact cu ei, şi, de asemenea,

pentru că le admira şi invidia pe călugăriţele cărora chiar părea să le placă mult munca pe care o făceau, şi pentru că îşi dorea din toată inima să fi fost şi ea ca ele.

Era dornică să fie justă, amabilă, corectă şi mărinimoasă cu oamenii, atâta timp cât nu trebuia să-i vadă, să-i audă sau să-i atingă.

Însă ştia foarte bine că asta nu era de ajuns.

Doamna Hargreaves era o femeie între două vârste, cu o fiică şi un fiu care erau amândoi căsătoriţi şi locuiau departe, iar ea personal locuia în condiţii confortabile într-un apartament din Londra… Şi nu-i plăceau oamenii, şi se părea că nu era nimic de făcut în privinţa asta.

În această dimineaţă anume, stătea în picioare lângă femeia care venea zilnic să-i facă menajul şi care şedea pe un scaun în bucătărie suspinând şi ştergându-şi ochii.

— Niciodată nu mi-a spus nimic – nici măcar mie, mama ei! A plecat, pur şi simplu, în locul ăsta îngrozitor – de unde o fi auzit de el, nu ştiu – iar femeia asta ticăloasă i-a făcut nu ştiu ce, şi, s-a infectat, a devenit septic, sau cum i-o zice la treaba asta, şi au dus-o la spital, şi acum zace acolo, pe moarte… Nu vrea să spună cine a fost bărbatul – nici măcar acum. Este groaznic, propria mea fiică… Era aşa o fetiţă drăguţă, cu bucle încântătoare! Şi o îmbrăcam aşa de frumos! Toată lumea spunea că era o fiinţă drăgălaşă…

I se puse un nod în gât şi îşi suflă nasul.

Doamna Hargreaves stătea acolo vrând să fie bună, dar nu prea ştia cum, pentru că în realitate, ea nu putea să simtă ceea ce ar fi trebuit, sentimentul potrivit.

Scoase un fel de sunet liniştitor, şi spuse că îi părea foarte, foarte rău. Şi putea să facă ea ceva?

Doamna Chubb nu dădu nici o atenţie acestei întrebări.

— Îmi închipui că ar fi trebuit să am mai bine grijă de ea… Să fi fost mai mult acasă seara… Să fi aflat ce învârtea şi ce prieteni avea – dar copiilor din ziua de azi nu le place să-ţi bagi nasul în treburile lor, iar eu voiam să mai scot nişte bani în plus. Nu pentru mine – mă gândeam să-i iau lui Edie

un gramofon din alea elegante – ei îi place atât de mult muzica!…

— Sau ceva drăguţ pentru casă. Eu nu sunt din alea care cheltuiesc bani pe ele.

Se întrerupse ca să-şi înghită lacrimile cu un zgomot sănătos.

— Eu pot să fac ceva? Repetă doamna Hargreaves. Sugeră încurajator: O rezervă cu un pat în spital?

Însă ideea asta nu o atrase pe doamna Chubb.

— Sunteţi foarte bună, coniţă, dar e îngrijită foarte bine în salon. Şi e mai vesel pentru ea. Nu i-ar plăcea să fie închisă singură într-o rezervă. În salon, vedeţi dumneavoastră, totdeauna se întâmplă ceva.

Da, doamna Hargreaves vedea limpede totul cu ochii minţii. O grămadă de femei stând în şezut în pat, sau zăcând cu ochii închişi; bătrâne mirosind a boală şi a bătrâneţe – mirosul de sărăcie şi boală strecurându-se prin mirosul curat şi impersonal al dezinfectantelor. Infirmiere gonind aferate cu tăvi cu instrumente şi cărucioare cu farfurii cu mâncare, sau spălând aparatura, şi, în cele din urmă, paravanele trase în jurul unui pat… Întregul tablou o făcuse să se cutremure însă îşi dădea seama foarte clar că pentru fiica doamnei Chubb era mai vesel şi mai distractiv în salon pentru că fiicei doamnei Chubb îi plăceau oamenii.

Doamna Hargreaves stătea acolo lângă mama care suspina, şi jinduia după darul care nu îi fusese dat.

Ce voia ea era să fie în stare să-şi petreacă braţul pe după umerii femeii care plângea şi să-i spună ceva prostesc precum „Gata, gata, draga mea…” – şi chiar să o simtă. Însă simularea n-ar fi ajutat la absolut nimic. Faptele fără sentimente erau inutile. Erau fără conţinut…

Absolut pe neaşteptate doamna Chubb îşi suflă nasul cu un zgomot ca de trompetă şi se ridică.

— Gata, spuse ea înviorată. Mă simt mai bine.

Îşi îndreptă broboada de pe umeri şi se uită la doamna Hargreaves cu o veselie bruscă şi uluitoare.

— Nimic nu e ca un plâns bun, nu-i aşa?

Doamnei Hargreaves nu i se întâmplase în viaţa ei „să aibă” un plâns bun. Amărăciunile ei fuseseră întotdeauna lăuntrice şi învăluite în întuneric, adică tainice. Acum nu prea ştia ce să spună.

— E bine să vorbeşti despre ce ai pe suflet, spuse doamna Chubb. Acum aş face bine să continui cu spălatul. Apropo, aproape că ni s-a terminat ceaiul şi untul. Va trebui să dau o fugă prin prăvălii.

Doamna Hargreaves spuse repede că avea să termine ea de spălat şi să facă şi cumpărăturile, şi o îndemnă pe doamna Chubb să ia un taxi şi să se ducă acasă.

Doamna Chubb spuse că nu avea nici un rost să iei un taxi când cele unsprezece autobuze te duceau tot atât de repede; aşa că doamna Hargreaves îi dădu două bancnote de câte o liră, spunându-i că poate i-ar plăcea să-i ducă fiicei sale ceva la spital. Doamna Chubb mulţumi şi plecă.

Doamna Hargreaves se duse la chiuvetă şi ştiu, o dată în plus, că făcuse lucrul nepotrivit. Doamna Chubb ar fi preferat să zornăie şi să clincăne prin chiuvetă, răspândind informaţii proaspete despre câte un personaj macabru, şi după aceea s-ar fi dus la cumpărături prin magazine şi s-ar fi întâlnit cu o mulţime de semene ale ei şi ar fi stat de vorbă cu ele, care şi ele avuseseră rude în spital şi ar fi putut să schimbe între ele povestioare şi impresii. În felul acesta timpul până la ora de vizită la spital ar fi trecut repede şi plăcut.

„De ce oi fi făcând eu întotdeauna ceea ce nu trebuie?” se întrebă doamna Hargreaves, frecând cu competenţă şi îndemânare; şi nu trebui deloc să caute răspunsul. „Din cauză că mie nu îmi pasă de oameni”.

După ce puse totul la locul lui, doamna Hargreaves luă o sacoşă pentru cumpărături şi plecă. Era vineri şi, prin urmare, o zi aglomerată. La măcelărie era îmbulzeală. Femeile se împingeau în doamna Hargreaves, o dădeau cu coatele la o parte, vârau coşuri şi sacoşe între ea şi tejghea.

— Scuză-mă, eu eram înaintea dumitale.

O femeie înaltă şi slabă, cu o piele măslinie, se infiltră în rând. Era total neadevărat, şi amândouă o ştiau, însă doamna Hargreaves se dădu politicoasă înapoi.

Din nefericire, dobândi o apărătoare, o femeie din acelea masive şi oacheşe care sunt aprige în public şi ţin morţiş să aibă grijă să se facă dreptate.

— Nu trebuia s-o laşi să te împingă în spate, drăguţo, o admonestă ea, rezemându-se greoaie de umărul doamnei Hargreaves şi suflându-i în faţă damfuri puternice de usturoi. Ai fost aici cu mult înaintea ei. Eu am intrat imediat după ea şi ştiu. Înaintează, acum.

Îi administră o împunsătură puternică în coaste, cu cotul.

— Te bagi în faţă şi mai susţii că e dreptul tău!

— Zău că nu contează, spuse doamna Hargreaves. Nu mă gărbesc.

Atitudinea ei nu mulţumi pe nimeni.

Băgăreaţa iniţială, acum în negocieri pentru trei sferturi de kilogram de cotlet de friptură, se întoarse şi dădu bătălia cu un glas plângăreţ, cu un uşor accent străin.

— Dacă consideri că erai înaintea mea, de ce nu spui? N-are rost să te dai atât de mare şi tare şi să zici (imită cuvintele) „nu contează”! Cum crezi că mă simt eu când aud asta? Eu una nu vreau să iau înainte să-mi vină rândul.

— Oh, nu! Spuse apărătoarea doamnei Hargreaves cu o ironie grea. Oh, nu, bine-nţeles că nu! Cu toţii ştim asta, nu-i aşa?

Se uită în jur şi obţinu imediat un cor de aprobări. Se părea că băgăreaţa era bine cunoscută.

— O cunoaştem noi pe ea şi ce descurcăreaţă e, spuse cu năduf o femeie.

— Trei sferturi de kil de cotlet, spuse măcelarul, întinzând cu un gest repezit un pachet. Hai, veniţi, cine-i următorul, vă rog?

Doamna Hargreaves cumpără ce îi trebuia şi fugi în stradă, gândindu-se ce îngrozitori erau oamenii în realitate!

În continuare intră într-un magazin aprozar, să cumpere lămâi şi o salată verde. Femeia de la aprozar era, ca de obicei, afectuoasă.

— Ei bine, drăguţilor, cu ce vă putem servi azi?

Zornăi casa de marcat; spuse „Tac!” şi „Poftim, scumpete” în timp ce îndesa o pungă voluminoasă în braţele unui domn în vârstă care se uită la ea alarmat şi cu dezgust.

— Întotdeauna îmi spune aşa, se destăinui posomorât domnul bătrân când femeia era plecată în căutarea lămâilor. „Dragă” şi „scumpete” şi „Iubire”. Iar eu nici măcar nu ştiu cum o cheamă!

Doamna Hargreaves spuse că ea credea că era pur şi simplu o modă. Domnul cel în vârstă păru îndoit şi plecă, lăsând-o pe doamna Hargreaves puţintel înveselită că descoperi un tovarăş de suferinţă.

Deja sacoşa ei de cumpărături era foarte grea, aşa că se gândi să ia un autobuz până acasă. În staţia de autobuz aşteptau trei sau patru persoane, iar o taxatoare prost dispusă striga la pasageri:

— Haideţi odată, grăbiţi-vă, vă rog – nu putem aştepta aici toată ziua!

Luă de o aripă o doamnă în vârstă şi cu artrită şi o îmbrânci, făcând-o să se împleticească în autobuz, unde cineva o prinse, conducând-o spre un scaun, şi o apucă pe doamna Hargreaves de braţ, deasupra cotului, cu degete de fier, provocându-i o durere vie.

— Numai atât. Acum e plin.

Trase cu violenţă de un clopoţel, autobuzul zvâcni înainte iar doamna Hargreaves se prăbuşi peste o femeie masivă care ocupa, nu din vina ei personală, trei sferturi şi mai bine dintr-o banchetă de două persoane.

— Îmi pare tare rău, icni doamna Hargreaves.

— E loc berechet pentru o micuţă, spuse cu voioşie femeia masivă, dându-şi toată silinţa, fără succes, să se facă mai mică. Nesuferită fire au unele din fetele astea, nu-i aşa? Eu

una îi prefer pe negri. Ei sunt drăguţi şi politicoşi, nu te îmbrâncesc. Te ajută cu mare grijă să urci şi să cobori.

Respira în mod imparţial bună dispoziţie şi usturoi, ambele direcţionate asupra doamnei Hargreaves.

— N-am nevoie de remarcile dumitale, mulţumesc, spuse taxatoarea care acum strângea banii pe bilete. Mai bine ai fi ştiut că avem un orar de care trebuie să ne ţinem.

— De asta abia se târa autobuzul la curba de la penultimul stop, spuse femeia masivă. Patru penny, te rog.

Doamna Hargreaves ajunse acasă epuizată de incriminări şi afecţiune nedorită, şi pe deasupra şi cu o vânătaie la braţ. Apartamentul părea plin de tihnă, şi ea se cufundă recunoscătoare pe canapea.

Totuşi, aproape imediat, unul din portari sosi să spele geamurile, şi se ţinu după ea peste tot, vorbindu-i despre ulcerul gastric al mamei nevestei lui.

Doamna Hargreaves îşi luă geanta şi ieşi din nou în oraş. Îşi dorea – şi încă tare – o insulă pustie. Întrucât o insulă pustie nu era ceva care să se obţină imediat (într-adevăr, asta ar fi presupus, probabil, o vizită la o agenţie de voiaj, vaccinare, poate şi obţinerea unei vize străine, şi multe alte contacte cu oamenii) porni înspre fluviu.

„Un autobuz de apă”, se gândi ea cu speranţă.

Existau astfel de lucruri, credea ea. Nu citise ea despre ele? Şi exista un dig – ceva mai departe în lungul terasamentului. Văzuse ea oameni venind de pe el. Fireşte, probabil că un autobuz de apă era la fel de aglomerat ca orice altceva…

Dar aici avu noroc. Vaporul, sau autobuzul de apă, sau ce-o fi fost el, era în mod straniu, gol. Doamna Hargreaves cumpără un bilet până la Greenwich. Era o perioadă de acalmie a zilei, şi nu era o zi cine ştie ce frumoasă, vântul devenea în mod distinct rece, aşa că puţini oameni se aflau pe apă de plăcere.

La pupa vaporului erau nişte copii aflaţi în grija unui adult epuizat, şi o pereche de bărbaţi greu de definit, şi o bătrână

în negru posac. La prora vaporului era doar un bărbat solitar; aşa că doamna Hargreaves se duse la proră, cât mai departe cu putinţă de copiii zgomotoşi.

Vaporul se desprinse de dig înaintând în Tamisa. Era multă pace aici pe apă. Pentru prima dată azi, doamna Hargreaves se simţi liniştită şi senină. Plecase departe de… De ce anume? „Departe de toate!”, asta era formularea, însă ea nu ştia precis ce însemna.

Se uită recunoscătoare în jur. Binecuvântată, binecunoscută apă! Atât de… Atât de izolantă! Vapoarele îşi efectuau cursele în susul şi în josul curentului, dar ele nu aveau nimic de a face cu ea. Oamenii de pe uscat erau ocupaţi cu propriile lor treburi. Nu aveau decât să fie – ea spera ca ei să se simtă bine. Ea era aici, într-un vapor, purtată în josul fluviului către mare.

Existară opriri, oameni coborâră, oameni urcară. Vaporul îşi reluă cursul. La Turnul Londrei copiii gălăgioşi coborâră. Doamna Hargreaves speră cu amabilitate că avea să le placă Turnul Londrei.

Acum treceau prin docuri. Sentimentele ei de fericire şi seninătate deveniră mai puternice. Cei opt sau nouă oameni care se mai aflau încă la bord erau îngrămădiţi cu toţii la pupa – la apăpost de vânt, presupuse ea. Pentru prima dată îi acordă ceva mai multă atenţie tovarăşului ei de călătorie de la prora. Un oriental de vreun fel, se gândi ea vag. Purta o haină lungă gen pelerină, dintr-un material din lână. Un arab, poate? Sau un berber? Sigur nu un indian.

Din ce material frumos era haina lui! Părea să fie ţesută într-o bucată. Şi ce fin ţesută! Cedă unui impuls aproape irezistibil de a o atinge…

Niciodată după aceea n-a mai putut reconstitui senzaţia pe care i-o aduse atingerea hainei. Era absolut de nedescris. Era ca ceea ce se întâmplă atunci când scuturi un caleidoscop. Fragmentele lui sunt aceleaşi fragmente, dar sunt model, într-un nou tipar…

Când urcase în autobuzul de apă voise să fugă de ea însăşi şi de tiparul dimineţii ei. Nu scăpase în felul în care intenţionase să scape. Era tot ea însăşi, şi era tot în tipar, revăzându-l iar şi iar în minte. Însă de data asta era altfel. Era un tipar diferit pentru că ea era diferită.

Stătea iarăşi lângă doamna Chubb – biata doamnă Chubb! Auzea iarăşi întreaga poveste, numai că, de data asta, era o poveste diferită. Nu atât din punctul de vedere al ceea ce spunea doamna Chubb, ci legat de ceea ce simţea ea… Disperarea ei şi, da, vinovăţia ei. Pentru că, bine-nţeles, ea se condamna în secret străduindu-se să-şi spună că fusese totul pentru fata ei – fetiţa ei încântătoare – trecând în revistă rochiile pe care i le cumpărase, şi dulciurile… Şi cum îi făcuse pe plac atunci când îşi dorise diverse lucruri… Se mai dusese şi să muncească… Dar, fireşte, în străfundurile minţii ei, doamna Chubb ştia că nu pentru gramofonul lui Edie muncea, ci pentru o maşină de spălat, o maşină de spălat ca cea pe care o avea doamna Peters care stătea pe aceeaşi stradă, ceva mai jos (şi ce cu nasul pe sus era pestru asta!). Propria ei mândrie feroce de gospodină îi pusese mâinile la treabă. Adevărat, toată viaţa îi dăduse lui Edie tot felul de lucruri, şi încă din belşug, dar se gândise suficient la Edie? Se gândise la băieţii cu care se împrietenea? Se gândise vreodată să-i invite prietenii, ca să vadă dacă nu-i putea face lui Edie vreun fel de petrecere acasă? Se gândise la caracterul lui Edie, la viaţa ei, la ce ar fi fost cel mai bine pentru ea? Încercase să afle mai multe despre Edie, pentru că, la urma urmei, Edie era treaba ei – suprema ei sarcină în viaţă? Şi nu trebuia să facă pe proasta în privinţa asta! Bunăvoinţa nu este destul. Şi apoi, omul trebuie să se străduiască să nu fie prost.

În gând, doamna Hargreaves îşi petrecu braţul pe după umerii doamnei Chubb. Se gândi cu afecţiune: „Sărmană dragă prostuţă! Lucrurile nu stau chiar atât de rău cum crezi. Eu nu cred deloc că ea e pe moarte”. Bine-nţeles că doamna Chubb exagerase, căutase în mod deliberat latura

tragică a poveştii, pentru că ăsta era felul în care vedea doamna Chubb viaţa – în termeni melodramatici. Asta făcea ca viaţa să fie mai puţin cenuşie, mai uşor de trăit. Doamna Hargreaves înţelegea atât de bine asta…

Alţi oameni intrară în mintea doamnei Hargreaves. Femeile acelea cărora le face mare plăcere să se certe în faţa tejghelei măcelarului. Nişte figuri, toate. Nostime, zău aşa! Mai ales femeia masivă, roşie la faţă, cu pasiunea ei pentru dreptate. Ei îi plăcea cu adevărat un scandal pe cinste!

De ce Dumnezeu, se întrebă doamna Hargreaves, o deranjase faptul că femeia de la aprozar îi spusese „Iubire”? Era un termen amabil.

Şi taxatoarea aia prost dispusă de pe autobuz… De ce era aşa? Mintea doamnei Hargreaves sondă posibilităţile şi veni cu o soluţie. Cu o seară înainte iubitul ei o lăsase cu buza umflată. Aşa că ea ura pe toată lumea, îşi ura viaţa monotonă, voia să-i facă pe alţii să-i simtă puterea – e atât de uşor să simţi toate astea când lucrurile merg prost!

Caleidoscopul se roti… Se schimbă. Acum ea nu se mai uita la el – era în interiorul lui – făcea parte din el…

Sirena vaporului sună. Doamna Hargreaves oftă, se mişcă, deschise ochii. Ajunseseră în cele din urmă la Greenwich.

Doamna Hargreaves se întoarse de la Greenwich cu trenul. La ora asta, ora prânzului, trenul era aproape gol.

Însă doamnei Hargreaves nu i-ar fi păsat dacă ar fi fost plin…

Pentru că, pentru un scurt interval de timp, era una cu semenii ei. Îi plăceau oamenii. Aproape că… Îi iubea!

Asta nu avea să dureze, firește. Ea ştia acest lucru. O schimbare completă de caracter nu se încadrează în limitele realităţii. Însă era profund, umil şi atotcuprinzător recunoscătoare pentru ceea ce îi fusese dat.

Acum ştia cum era lucrul la care râvnise. Îi cunoştea căldura, şi fericirea… Şi nu îl cunoştea dintr-o observare

logică, venită din afară, ci din interior. Din faptul că îl simţea.

Şi poate, ştiind acum doar cum era, putea să înveţe începutul drumului spre el…?

Se gândi la haina ţesută armonios într-o bucată. Nu putuse să vadă chipul bărbatului. Însă ea credea că ştia cine era el…

Deja căldura şi viziunea se estompau. Însă ea nu avea să uite – nu avea să uite nicicând!

— Mulţumesc, spuse doamna Hargreaves, vorbind din străfundurile unei inimi recunoscătoare.

O spuse cu glas tare, în vagonul de cale ferată gol.

Însoţitorul autobuzului de apă se uita lung la biletele din mâna sa.

— Unde-i celălalt? Întrebă el.

— Îngerul de pază, adică? Spuse căpitanul, care se pregătea să coboare pe ţărm să ia masa.

— Trebuie să mai fie cineva la bord, încă. Am fost opt pasageri. I-am numărat. Iar aici am numai şapte bilete.

— N-a mai rămas nimeni la bord. Uită-te cu ochii tăi. Unul dintre ei trebuie să fi coborât fără să-l observi – ori a plecat păşind pe apă!

Şi căpitanul râse cu poftă de propria-i glumă.

În răcoarea serii

Biserica era destul de plină. În ziua de azi e mai bine să participi la slujba de seară decât la slujba de dimineaţă.

Doamna Grierson şi soţul ei stăteau alături în genunchi în a cincea stranăde pe partea anvonului. Doamna Grierson stătea decorativ în genunchi, cu elegantul ei spate îndoit. O credincioasă convenţională, s-ar fi putut spune, murmurând o rugăciune moale şi temperată.

Însă cererea lui Janet Grierson nu avea nimic molcom. Ea urcă în viteză în spaţii pe aripi de foc.

„Dumnezeule, ajută-l! Ai milă de el. Ai milă de mine. Vindecă-l, Doamne. Tu ai toată puterea. Ai milă… ai milă. Întinde mâna Ta. Deschide-i mintea. E un băiat atât de

dulce… Atât de blând… Atât de inocent! Fă să fie vindecat. Fără să fie normal. Ascultă-mă, Doamne. Auzi-mă… Cere de la mine tot ce vrei, dar întinde mâna Ta şi fă-l întreg. Oh, Dumnezeule, auzi-mă. Auzi-mă. Ţie toate îţi sunt cu putinţă. Credinţa mea să-l facă întreg… Eu am credinţă… Eu cred. Eu cred! Ajută-mă!

Oamenii se ridicară. Doamna Grierson se ridică odată cu ei. Elegantă, modernă, calmă. Slujba continuă.

Pastorul urcă treptele anvonului, îşi rosti textul.

O parte din psalmul 95; versetul 10. Partea psalmului pe care o cântăm în fiecare duminică dimineaţă. „Este un popor cu inima rătăcită, căci ei nu au cunoscut căile Mele”.

Pastorul era un om bun, dar nu unul elocvent. El se străduia să le transfere ascultătorilor săi gândul pe care vorbele i-l transmiseseră lui. Un popor care greşea nu în ceea ce făcea, nu prin fapte care îi erau neplăcute lui Dumnezeu, nu prin păcatul vădit – un popor care nici măcar nu ştia că greşea, nu ştia că era rătăcit. Un popor care, pur şi simplu, nu-l cunoştea pe Dumnezeu… Ei nu ştiau cine era Dumnezeu, ce voia el, cum se arătase el. Ei ar fi putut să ştie. Ăsta era aspectul pe care pastorul se străduia să-l scoată în evidenţă. Ignoranţa nu e o scuză, un motiv de apărare. Ei ar fi putut să ştie.

Pastorul se întoarse spre răsărit.

— Iar acum, către Dumnezeu Tatăl…

Se exprimase foarte prost, se gândi cu tristeţe pastorul. Nu se făcuse deloc înţeles cu claritate…

O adunare foarte bună în seara asta. Oare câţi dintre credincioşii de faţă, se întrebă el, chiar îl cunoşteau pe Dumnezeu?

Janet Grierson îngenunche din nou şi se rugă cu fervoare şi disperare. Era o problemă de voinţă, de concentrare. Dacă ar fi putut pătrunde până la el… Dumnezeu era atotputernic. Dacă ar fi putut să ajungă la el…

Preţ de o clipă simţi că ajungea acolo – iar apoi se auzi foşnetul iritant al oamenilor care se ridicau; oftaturi, foieli.

Soţul ei o atinse pe braţ. Se ridică împotriva voinţei ei. Era foarte palidă la faţă. Soţul ei se uită la ea uşor încruntat. Era un bărbat liniştit căruia îi displăcea intensitatea de orice fel.

În verandă, se întâlniră cu prieteni.

— Ce pălărie drăguţă, Janet! E nouă, nu-i aşa?

— Oh, nu, este îngrozitor de veche.

— Pălăriile sunt tare dificile, se plânse doamna Stewart. Abia dacă porţi una la ţară, şi apoi, duminică, te simţi ciudat. Janet, ţi-o prezint pe doamna Lamphrey. Doamna Grierson. Maiorul Grierson. Soţii Lamphrey au luat Island Lodge.

— Mă bucur tare mult, spuse Janet, dând mâna cu doamna Lamphrey. E o casă încântătoare.

— Toată lumea spune că iarna va trebui să ne refugiem din cauza inundaţiilor, spuse cu mâhnire doamna Lamphrey.

— Oh, nu – nu în majoritatea anilor.

— Dar în unii ani, da? Ştiam eu! Însă copiii erau nebuni după casă. Şi, bine-nţeles, ei ar adora o inundaţie.

— Câţi aveţi?

— Doi băieţi şi o fată.

— Edward e de aceeaşi vârstă cu Jonnie al nostru, spuse doamna Stewart. Presupun că la anul o să meargă la şcoala publică. Jonnie o să meargă la Winchester.

— Oh, Edward e prea imbecil ca să treacă vreodată un examen de admitere obişnuit, sunt sigură de asta, oftă doamna Lamphrey. Nu-l interesează nimic în afară de jocuri. Va trebui să-l dăm la meditaţii. Nu e cumplit, doamnă Grierson, când copiii tăi se dovedesc a fi imbecili?

Aproape pe dată, ea simţi răcoarea. O schimbare rapidă de subiect – apropiata serbare în aer liber din Wellsly Park.

În timp ce grupurile plecau în diverse direcţii, doamna Stewart îi spuse prietenei ei:

— Iubito, trebuia să te fi avertizat!

— Am spus ceva ce nu trebuia? Mă gândeam eu… Dar ce anume?

— Soţii Grierson. Băiatul lor. Au un singur băiat. Şi e subnormal. Retardat mintal.

— Oh, ce îngrozitor!

— Dar n-aveam cum să ştiu. De ce oare calc eu mereu în străchini?

— E vorba doar că Janet e destul de sensibilă…

În timp ce mergeau pe poteca de pe câmp, Rodney Grierson spuse cu blândeţe:

— N-au făcut-o intenţionat. Femeia aceea nu ştia.

— Nu. Nu, fireşte că nu ştia.

— Janet, nu poţi să încerci…

— Ce să încerc?

— Să încerci să nu mai pui atât de mult la inimă. Nu poţi accepta…

Glasul ei îl întrerupse, un glas ridicat şi încordat.

— Nu, nu pot să accept – cum te exprimi tu. Trebuie să existe ceva care să se poată face! Din punct de vedere fizic, el este atât de perfect! Trebuie să fie vorba doar de vreo glandă – de vreun lucru absolut simplu. Doctorii vor descoperi într-o bună zi. Trebuie să existe ceva – injecţii… Hipnotism.

— Nu faci decât să te torturezi, Janet. Toţi doctorii ăştia la care îl târăşti. Asta îl tulbură pe băiat.

— Eu nu sunt ca tine, Rodney. Eu nu mă dau bătută. Chiar acum, în biserică, m-am rugat iarăşi.

— Te rogi prea mult.

— Cum te poţi ruga „prea mult”? Eu cred în Dumnezeu, îţi spun. Cred în el. Am credinţă – iar credinţa poate muta şi munţii din loc.

— Nu-i poţi da ordine lui Dumnezeu, Janet.

— Cum poţi să spui aşa ceva?

— Ei bine…

Maiorul Grierson îşi schimbă stingherit atitudinea.

— Eu nu cred că tu ştii ce e credinţa.

— Ar trebui să fie acelaşi lucru ca şi încrederea.

Janet Grierson nu-l asculta.

— Astăzi, în biserică, am avut un sentiment cumplit. Am simţit că Dumnezeu nu era acolo. Nu am simţit că nu există Dumnezeu – doar că era altundeva… Dar unde?

— Zău aşa, Janet!

— Unde ar putea fi? Unde l-aş putea găsi?

În timp ce intrau pe poarta casei lor, doamna Grierson se calmă cu un efort. O femeie îndesată, între două vârste, le ieşi zâmbind în întâmpinare.

— A fost o slujbă frumoasă? Cina e aproape gata. Mai puteţi aştepta zece minute?

— Oh, sigur. Mulţumesc, Gertrude. Unde e Alan?

— E în grădină, ca de obicei. Am să-l chem eu.

Îşi făcu mâinile pâlnie la gură.

— A-lan! A-lan!

Băiatul veni în fugă. Era blond, cu ochi albaştri. Arăta emoţionat şi fericit.

— Tati, mami, ia priviţi ce am găsit.

Îşi desfăcu cu grijă mâinile făcute căuş, arătând mica vietate pe care o conţineau.

— Ptiu, groaznic!

Doamna Grierson se întoarse cu spatele cutremurându-se.

— Nu-ţi place? Tati!

Alan se întoarse spre tatăl său.

— Vezi, seamănă în parte cu o broască – dar nu e broască – are pene şi un fel de aripi. E absolut nou – nu seamănă cu nici un alt animal.

Veni mai aproape şi îşi coborî glasul.

— I-am găsit un nume. Îi spun Raphion. Crezi că e un nume frumos?

— Foarte frumos, băiatul meu, spuse cu un uşor efort tatăl lui.

Băiatul puse jos ciudata vietate.

— Du-te ţopăind, Raphion, sau zboară dacă poţi. Uite-l că se duce. Nu-i este frică de mine.

— Vino şi pregăteşte-te pentru cină, Alan, spuse mama lui.

— Oh, da, mi-e foame.

— Ce făceai?
— Eram în fundul grădinii şi stăteam de vorbă cu un prieten. El mă ajută să le pun animalelor nume. Ne distrăm de minune.
— E fericit, Janet, spuse Grierson când băiatul o luă la fugă pe scări.
— Ştiu. Dar ce-o să se aleagă de el? Şi lucrurile alea oribile pe care le găseşte! În ziua de azi sunt peste tot, de când cu accidentul de la centrul de cercetare.
— Vor muri, dragă. De regulă mutaţiile mor.
— Capete ciudate… Şi picioare în plus!
Se cutremură.
— Ei bine, gândeşte-te la câte picioare au centipedele. N-ai nimic împotriva lor, nu-i aşa?
— Ele sunt naturale.
— Poate că totul trebuie să aibă un început.
Alan coborî din nou secările în fugă.
— V-aţi distrat bine? Unde aţi fost? La biserică?
Râse repetând cuvântul pentru a-i testa rezonanţa.
— Biserică… Biserică – e un nume nostim.
— Înseamnă casa lui Dumnezeu, spuse mama lui.
— Serios? Nu ştiam că Dumnezeu trăieşte într-o casă.
— Dumnezeu e în Rai, dragule. Sus în cer. Ţi-am spus.
— Dar mereu? Nu coboară şi el şi umblă? Seara? Vara? Când e frumos şi răcoare?
— În Grădina Edenului, spuse Grierson, zâmbind.
— Nu, în grădina asta, aici. I-ar plăcea toate animalele şi lucrurile noi şi amuzante care îmi plac mie.
— Iubitule, animalele alea amuzante… Se opri. Ştii, a avut loc un accident. La staţia mare de pe coline. De asta sunt pe aici atâtea… Fiinţe ciudate din astea. Ele aşa s-au născut. E foarte trist!
— De ce? Mie mi se pare interesant! O mulţime de soiuri noi de fiinţe care se nasc tot timpul. Trebuie să le găsesc nume. Uneori îmi vin în cap nume încântătoare.
Se foi pe scaun.

— Am terminat. Acum pot să plec, te rog? Mă aşteptă prietenul meu în grădină.

Tatăl lui dădu afirmativ din cap. Gertrude spuse moale:

— Toţi copiii sunt la fel. Întotdeauna inventează un „prieten” de joacă.

— La cinci ani, poate. Nu când au treisprezece, spuse cu amărăciune Janet.

— Încearcă să nu mai pui la suflet, dragă, spuse cu blândeţe Gertrude.

— Cum aş putea să mă abţin?

— Poate că priveşti totul în mod greşit.

Jos în fundul grădinii, unde sub copaci era răcoare, Alan îşi găsi prietenul aşteptând.

Acesta mângâia un iepure care nu era chiar iepure ci ceva destul de diferit.

— Îţi place de el, Alan?

— Oh, da. Ce nume să-i punem?

— Asta spune tu.

— Serios? Am să-i spun… Am să-i spun… Forteor. E un nume bun?

— Toate numele tale sunt nume bune.

— Tu unul ai un nume?

— Am o mulţime de nume.

— Este unul din ele Dumnezeu?

— Da.

— Mă gândeam eu! Nu-i aşa că, de fapt, tu nu trăieşti în casa aia de piatră din sat, care are o chestie lungă care se înalţă?

— Eu trăiesc în multe locuri… Însă câteodată, în răcoarea serii, mă plimb printr-o grădină… cu un prieten, şi discutăm despre Lumea Nouă…

Jenny de lângă cer

Coboară la mine, Jenny, de pe deal, coboară

Coboară aici, la mine, unde te-aştept iară

Coboară în braţele mele, la buzele mele, dorinţa mea,
Coboară să-mi potoleşti toată foamea.

Dar Jenny se plimbă singuratică, în aer capul ţinând, Se plimbă pe coama dealului, cu părul în vânt.
Nu vrea să coboare la mine, oricât aş striga în eter.
Ea merge odată cu vântul, cu faţa întoarsă spre cer.
În răcoarea serii, prin poiană m-am plimbat
Şi acolo l-am întâlnit pe Dumnezeu… Şi nu m-am speriat.
Prin desişul pădurii împreună ne-am plimbat
Şi la lucrurile făcute împreună ne-am uitat.
Ne-am uitat împreună… Şi am văzut că sunt bune…
Dumnezeu a făcut Lumea şi stelele din înalt.
Galaxiile gonind, încotro sau de ce nimeni nu poate spune.
Dumnezeu a modelat Cosmosul, Universul cel lat, Şi dealurile şi munţii, păsările din pădure.
Dumnezu le-a făcut şi iubit, şi-a văzut că sunt bune…
Iar eu – am făcut-o pe Jenny! Să se plimbe pe deal.
Nu vreau să coboare la mine, deşi cu putere i-o cer;
Se plimbă pe veci acolo, cu faţa întoarsă la cer, Nu vrea să coboare, deşi o chem în pustie, Nu vreau să coboare la a mea lăcomie, E precum am visat-o… Şi-am făcut-o pe ea
Din dragostea mea şi din dor şi din nevoia mea…
Cu mintea şi cu inima am făcut-o pe Jenny, Am făcut-o din dorinţă şi iubire, Am făcut-o să se plimbe pe coama dealului
În singurătate, frumuseţe şi mistuire…
În răcoarea serii prin pădure mergeam
Iar Dumnezeu mergea lângă mine…
Amândoi înţelegeam.
Promovarea în Ceruri
Coborau dealul, venind dinspre bisericuţa de piatră de pe coasta dealului. Era dimineaţă, foarte devreme, ora la care abia începe să se crape de ziuă. Nu era nimeni prin preajmă ca să-i vadă în timp ce treceau prin sat, deşi unul sau doi din cei care dormeau oftară şi se agitară în somn. Singura fiinţă omenească ce îi văzu în acea dimineaţă fu Jacob Narracott, în timp ce mormăia şi se ridica în capul oaselor în şanţ. Se prăbuşi acolo la scurt timp după ce ieşise, noaptea trecută, din Bel şi Balaurul.

Se ridică în şezut şi se frecă la ochi, nevenindu-i întru totul să creadă ceea ce vedea. Se ridică nesigur în picioare şi porni târşâit în direcţia casei lui, neliniştit de festele pe care i le jucaseră ochii. La răspântie se întâlni cu George Palk, poliţistul din sat, care îşi făcea rondul.

— Ajungi târziu acasă, Jacob. Sau ar trebui să spun devreme? Rânji Palk.

Jacob gemu şi se luă cu mâinile de cap, clătinânduse.

— A fost guvernul şi a făcut ceva cu berea. Iarăşi a băgat ceva în ea. Niciodată nu m-am simţit ca acum.

— Ce-o să zică nevastă-ta când te vede venind acasă pe trei cărări la ora asta?

— N-o să spună nimic. E plecată la soră-sa.

— Aşa că ai profitat de ocazie ca să vezi venind Anul Nou?

Jacob mârâi. Apoi întrebă neliniştit:

— Chiar adineaori ai văzut o mulţime de oameni, George, venind pe drum?

— Nu. Ce fel de oameni?

— Oameni ciudaţi. Îmbrăcaţi ciudat.

— Te referi la vântură-lume?

— Nu, nu vagabonzi. Din ăia de modă veche. Căra nişte lucruri, unii din ei.

— Ce fel de lucruri?

— O roată mare roşcată, unul avea – o femeie. Şi mai era un bărbat cu un grătar. Şi mai era şi o fetişcană destul de arătoasă, îmbrăcată foarte bogat şi elegant, cu un coş mare cu trandafiri.

— Trandafiri? În perioada asta a anului? Era un fel de procesiune?

— Chiar aşa. Şi mai aveau şi lumini pe cap.

— Fugi de-aici, Jacob! Ţi se năzar tot felul de lucruri – asta-i problema ta. Du-te acasă, bagă-ţi capul sub robinet şi trezeşte-te.

— Treaba ciudată e că simt că i-am mai văzut undeva… Dar nici să mă omori n-aş putea spune unde.

— Mărşăluitori pentru interzicerea bombei, poate.

— Îţi spun că toţi erau îmbrăcaţi bogat şi ciudat. Erau paişpe. Am numărat. Cei mai mulţi mergeau în perechi.

— Oh, mă rog, poate vreun grup care se întorcea acasă de la petrecerea din ajunul Anului Nou. Dar dacă mă întrebi pe mine, aş spune că te-ai cinstit prea mult la Bel şi Balaurul, şi aşa se explică totul.

— Am văzut cum se cuvine venirea Noului An, asta da, aprobă Jacob. Trebuia să sărbătorim cumva special, că nu era numai „Afară cu Anul Vechi şi înăuntru cu ăl Nou”. Era afară cu Secolul Vechi şi să intre ăla Nou. 1 ianuarie A.D. 2000, asta este azi.

— Ar trebui să însemne ceva, spuse sergentul Palk.

— Alte evacuări obligatorii, îmi închipui, mormăi Jacob. În ziua de azi casa omului nu mai e castelul lui. Afară cu el şi valea în unul din afurisitele astea de oraşe noi. Sau fă-l bagaj şi trimite-l în Noua Zeelandă sau Australia. Acum nu mai poţi să faci nici măcar copii, decât dacă guvernul spune că ai voie. Nici măcar nu mai poţi să arunci lucruri în grădina din spatele casei tale fără ca nenorocitul de consiliu să vină la tine şi să spună că trebuie duse la groapa de gunoi a satului. Pentru ce cred ei că e o grădină în spate? Şi toate se trag de la ăia că nimeni nu te mai tratează ca pe un om…

Jacob plecă mai departe bombănind…

— Un An Nou fericit! Strigă sergentul Palk în urma lui.

Cei Paisprezece îşi continuau drumul.

Sfânta Ecaterina îşi rostogolea roata cu un aer nefericit. Întoarse capul şi i se adresă Sfântului Laurenţiu care îşi examina grătarul.

— Ce pot să fac cu lucrul ăsta? Întrebă ea.

— Presupun că întotdeauna o roată se dovedeşte utilă, răspunse cu îndoială Sfântul Laurenţiu.

— La ce?

— Înţeleg la ce te referi… Ea era destinată torturii… Frângerii oaselor unui corp omenesc.

— Tras pe roată. Sfânta Ecaterina se cutremură uşor. Dar tu ce ai de gând să faci cu grătarul tău?

— Mă gândeam că l-aş putea folosi să fac ceva de mâncare.

— Ptiu! Excalmă Sfânta Cristina în timp ce treceau pe lângă o hermelină moartă.

Sfânta Elisabeta a Ungariei îi întinse unul din trandafirii ei.

Sfânta Cristina îl mirosi recunoscătoare. Sfânta Elisabeta se duse în spate, lângă Sfântul Petru.

— Mă întreb de ce părem cu toţii că ne-am alcătuit în perechi, spuse ea gânditoare.

— Poate că lucrul ăsta îl fac cei care au ceva în comun, sugeră Sfântul Petru.

— Noi doi avem ceva în comun?

— Ei bine, amândoi suntem mincinoşi, răspunse cu voioşie Sfântul Petru.

În ciuda unei minciuni care nu avea să fie uitată niciodată, Petru era un om foarte cinstit. El accepta adevărul despre sine.

— Ştiu. Ştiu! Strigă Elisabeta. Nu suport să îmi aduc aminte. Cum am putut să fiu atât de laşă… Atât de slabă, în ziua aceea? De ce n-am avut curajul să stau acolo şi să spun: „Iau pâine pentru cei flămânzi”? În loc de asta, când soţul meu a strigat la mine „Ce ai în coşul ăla?!”, eu am început să tremur şi am bolborosit „Nimic, doar trandafiri…” Iar el a smucit acoperitoarea coşului…

— Şi chiar erau trandafiri, spuse cu blândeţe Petru.

— Da. S-a întâmplat o minune. De ce mi-a făcut Stăpânul meu asta? De ce a fost de acord cu minciuna mea, de ce a îngăduit-o? De ce? Oh, de ce?

Sfântul Petru se uită la ea. Spuse:

— Pentru ca să nu uiţi niciodată. Pentru ca mândria să nu poată pune stăpânire niciodată pe tine. Pentru ca să ştii că erai slabă, şi nu puternică. Şi eu…

Se opri o clipă, apoi continuă:

— Eu eram atât de sigur că n-aş putea niciodată să mă lepăd de el, atât de convins că eu, mai presus de toţi ceilalţi, aveam să rămân neclintit! Eu am fost cel care s-a lepădat de el şi a rostit acele cuvinte mincinoase şi pline de laşitate. De ce m-a ales el pe mine – de ce a ales un om ca mine? Pe mine şi-a întemeiat el Biserica lui… De ce?

— Răspunsul e simplu, spuse Elisabeta. Pentru că tu l-ai iubit. Cred că l-ai iubit mai mult decât l-a iubit oricare dintre ceilalţi.

— Da, l-am iubit. Eu am fost primul care l-a urmat. Stăteam acolo, cârpind năvoadele, şi am ridicat ochii, iar el era acolo şi se uita la mine. Şi a spus „Vino cu mine”. Şi m-am dus. Cred că l-am iubit chiar din prima clipă.

— Eşti atât de cumsecade, Petru! Spuse Elisabeta.

Sfântul Petru îşi legănă cheile cu îndoială.

— Nu sunt sigur privitor la Biserica pe care eu am întemeiat-o… N-a ieşit deloc aşa cum am intenţionat noi…

— Niciodată lucrurile nu ies aşa. Ştii, continuă gânditoare Elisabeta, acum îmi pare rău că l-am culcat pe acel lepros în patul soţului meu. La vremea aceea părea un grozav de sfidător Gest de Credinţă. Dar în realitate… Ei bine, n-a fost prea frumos, nu-i aşa?

Sfânta Apolonia se opri brusc din mers.

— Îmi pare tare rău, spuse ea. Mi-a scăpat dintele pe jos. Ăsta e lucrul cel mai rău când o aşa emblemă mică.

Strigă:

— Anton! Vino şi caută-mi-l!

Acum erau în Ţara Sfinţilor, şi, în timp ce îi inspirau parfumul aparte, Sfânta Cristina strigă de bucurie. Păsările Sfinte cântau, iar Harpele răsunau blând.

Dar cei Paisprezece nu zăboviră. Îşi continuară drumul spre Tribunalul Adunării.

Îi primi Arhanghelul Gabriel.

— Curtea e în şedinţă, spuse el. Intraţi.

Sala Adunării era mare şi avea un aer de distincţie, pereţii erau făcuţi din ceaţă şi noroi.

Îngerul Înregistrator scria în cartea Aurie. O puse deoparte, îşi deschise Registrul şi spuse:

— Numele şi adresele, vă rog.

Ei îşi spuseră numele şi îşi dădură adresele. St. Petrock-on-the-Hill. Stickle Buckland.

— Prezentaţi-vă Petiţia, spuse Îngerul Înregistrator.

Sfântul Petru făcu un pas înainte.

— Printre noi există tulburare. Cerem să ne întoarcem pe Pământ.

— Raiul nu este suficient de bun pentru voi? Întrebă Îngerul Înregistrator.

În glasul lui exista, poate, o uşoară notă de sarcasm.

— E prrea bun pentru noi.

Îngerul Înregistrator îşi potrivi Peruca Aurie, îşi puse Ochelarii de Aur, şi se uită pe deasupra lor cu dezaprobare.

— Puneţi la îndoială decizia Creatorului vostru?

— N-am îndrăzni… Însă a existat o hotărâre judecătorească…

Arhanghelul Gabriel, ca Mediator şi Intermediar între Rai şi Pământ, se ridică.

— Pot să supun atenţiei un punct din lege?

Îngerul Înregistrator îşi înclină capul.

— S-a stabilit, prin secret Divin, că în Anul A.D. 1000 şi în toţi următorii o mie de ani trebuie să existe Judecăţi şi Decizii noi în astfel de aspecte precum cele aduse în faţa unui Tribunal de Apel special. Azi a început Al Doilea Mileniu. Îndrăznesc să afirm că fiecare persoană care a trăit vreodată pe pământ are azi dreptul la un Apel.

Îngerul Înregistrator deschise un Volum Auriu gros şi îl consultă. Închizându-l la loc, spuse:

— Expuneţi-vă Cazul.

Vorbi Sfântul Petru.

— Noi am murit pentru Credinţa noastră. Am murit cu bucurie. Am fost răsplătiţi. Răsplătiţi cu mult peste meritele noastre. Noi…

Ezită şi se întoarse către un tânăr cu chip frumos şi, ochi arzători.

— Explică tu.

— N-a fost de ajuns, spuse tânărul.

— Răsplata voastră n-a fost de ajuns?

Îngerul Înregistrator arăta scandalizat.

— Nu recompensa noastră. Munca noastră. Să mori pentru Credinţă, să fii Sfânt, nu e suficient ca să meriţi Viaţa Veşnică. Cunoaşteţi povestea mea. Eram bogat. Mă supuneam Legii. Respectam cele zece porunci. Nu era suficient. M-am dus la Domnul. I-am spus: „Doamne, ce să fac pentru a moşteni Viaţa Veşnică?”

— Ţi s-a spus ce să faci, şi ai făcut, spuse Îngerul Înregistrator.

— N-a fost suficient.

— Ai făcut mai mult. După ce le-ai dat săracilor toate bunurile tale, te-ai alăturat discipolilor în misiunea lor. Ai îndurat Martirajul. Ai fost omorât cu pietre în Efes.

— N-a fost de ajuns.

— Ce vrei să faci mai mult?

— Noi am avut Credinţă – Credinţă arzătoare. Am avut Credinţa care poate muta munţii din loc. Două mii de ani ne-au învăţat că am fi putut face mai mult. Noi n-am avut întotdeauna destulă Compasiune…

Cuvântul îi ieşi, de pe buze ca o boare dintr-o mare de vară. Şoapta se răspândi prin tot Raiul…

— Aceasta este cererea noastră: Să fim lăsaţi să ne întoarcem pe Pământ în Milă şi Compasiune pentru a-i ajuta pe cei care au nevoie de ajutor.

Se auzi un murmur de încuviinţare de la cei din jurul lui.

Îngerul Înregistrator ridică receptorul Interfonului de Aur de pe biroul său. Vorbi în el cu un murmur jos.

Ascultă…

Apoi vorbi – vioi şi cu autoritate:

— Promovare Acordată. Aprobare de Sus.

Cu feţele radioase, ei se întoarseră să plece.

— Vă rog să lăsaţi la uşă Coroanele şi Aurele.

Îşi predară Coroanele şi Aurele şi ieşiră din Tribunal. Sfântul Toma se întoarse.

— Scuzaţi-mă, spuse el politicos. Dar ce aţi spus puţin mai înainte – Permisiune Acordată? Sau Promovare acordată?

— Promovare. După două mii de ani de Sfinţenie, sunteţi promovaţi într-un rang mai înalt.

— Mulţumesc. Mă gândeam eu că „promovare” aţi spus. Dar voiam să fiu sigur.

Se duse după ceilalţi.

— El întotdeauna a trebuit să fie sigur, spuse Gabriel. Ştii… Uneori, nu mă pot abţine să mă întreb cum ar fi să ai un suflet nemuritor…

Îngerul Înregistrator se arătă îngrozit.

— Ai grijă, Gabriel. Ştii ce a păţit Lucifer.

— Câteodată nu mă pot abţine să-mi fie puţin milă de Lucifer. Faptul de a fi fost decăzut în grad sub Adam l-a supărat teribil. Adam n-a fost prea supărat, nu-i aşa?

— Un gen vrednic de dispreţ, aprobă Îngerul Înregistrator. Însă el şi toţi urmaşii lui au fost creaţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu cu suflete nemuritoare. Ei trebuie să se ridice deasupra îngerilor.

— Deseori m-am gândit că sufletul lui Adam trebuie să fi fost unul foarte mic.

— Pentru toate trebuie să existe un început, îi atrase atenţia cu severitate Îngerul Înregistrator.

Doamna Badstock ridică şi trase. Mirosul gropii de gunoi a satului nu era plăcut. Era o masă scârboasă de cauciucuri vechi, scaune rupte, cuverturi zdernţuite, bidoane vechi de cherosen, şi schelete de pat rupte. Toate lucrurile pe care era cu neputinţă să le mai vrea cineva, însă doamna Badstock trăgea cu nădejde. Dacă acest cărucior vechi de copil se mai putea repara în vreun fel… Ridică iar şi căruciorul se eliberă…

— La dracu’! Spuse doamna Badstock.

Partea de deasupra a căruciorului nu era prea rea, dar lipseau roţile.

Îl azvârli mânioasă.

— Pot să te ajut? Întrebă din întuneric o femeie.

— N-ai la ce. Afurisitul de cărucior n-are roţi.

— Vrei o roată? Am eu una aici.

— Mulţam, drăguţă. Dar mie îmi trebuie patru. Şi, oricum, a ta e mult prea mare.

— De asta mă gândeam că am putea să facem din ea patru… cu puţin efort.

Degetele femeii rătăceau pe roată, împingând, trăgând.

— Gata! Cum ţi se pare?

— Măi să fie, n-am mai văzut aşa ceva! Cum ai făcut?… Acum, dacă am avea un cui sau două… Sau un şurub. Am să-l aduc pe bărbăţelu' meu…

— Cred că pot să mă descurc eu.

Femeia se aplecă asupra căruciorului. Doamna Badstock se chiori, încercând să vadă ce se întâmpla.

Cealaltă femeie se îndreptă brusc de spate. Căruciorul stătea pe patru roţi.

— O să aibă nevoie de puţină unsoare, şi o căptuşeală nouă.

— De asta mă ocup eu uşor! Ce frumos o să fie! Eşti cu adevărat mecanic de întreţinere, scumpete, nu-i aşa? Cum Dumnezeu ai reuşit să-l repari?

— Zău că nu ştiu, răspunse evaziv Sfânta Ecaterina. Pur şi simplu, se întâmplă.

Femeia înaltă în rochie de brocart spuse cu autoritate:

— Adu-i în casă. E loc berechet.

Bărbatul şi femeia se uitară bănuitori la ei. Cei şase copii ai lor, la fel.

— Consiliul ne găseşte undeva, spuse ursuz bărbatul.

— Dar au de gând să ne separe, spuse femeia.

— Şi voi nu vreţi asta?

— Bine-nţeles că nu vrem.

Trei dintre copii începură să plângă.

— Ţineţi-vă gurile alea afurisite! Spuse bărbatul, dar fără duşmănie.

— De mult spuneau că or să ne evacueze, spuse bărbatul. Acum am făcut-o. Întotdeauna se văicăresc din cauza chiriei. Am lucruri mai bune de făcut cu banii decât să plătesc chirie. De asta sunt peste tot consilii, ca să se ocupe de tine.

Nu era un om plăcut. Nici soţia nu era prea plăcută, se gândi Sfânta Barbara. Dar îşi iubeau copiii.

— Ar fi mai bine să veniţi toţi la mine acasă, spuse ea.

— Unde e?

— Acolo sus. Arătă cu mâna.

Ei se întoarseră să se uite.

— Dar… Ăla e un castel! Excalmă femeia uluită.

— Da, este un castel. Aşa că, vedeţi, va fi loc din belşug…

Sfântul Scoithin stătea destul de nehotărât pe ţărm. Nu prea ştia ce să facă cu Somonul.

Putea să-l afume, fireşte – în felul ăsta avea să ţină mai mult. Necazul era că, în realitate, doar celor bogaţi le plăcea somonul afumat, iar cei bogaţi aveau deja prea destule lucruri. Cei săraci preferau somonul la conservă. Poate că…

Somonul se zbătu în mâna lui, şi Sfântul Scoithin tresări puternic.

— Stăpâne, spuse Somonul.

Sfântul Scoithin se uită la el.

— Sunt aproape o mie de ani de când am văzut marea, spuse rugător Somonul.

Sfântul Scoithin îi zâmbi cu afecţiune. Intră în mare şi îi dădu drumul în apă cu blândeţe.

— Du-te cu Dumnezeu, spuse el.

Se întoarse pe mal, şi aproape imediat se împiedică şi căzu peste o grămadă mare de conserve de somon cu o floare purpurie lipită de capacul lor.

Sfânta Cristina mergea pe o stradă de oraş aglomerată. Maşinile treceau mugind pe lângă ea. Aerul era plin de

gaze de eşapament.
— Treaba asta este cumplită, spuse Sfânta Cristina, ţinându-se de nas. Trebuie să fac ceva în privinţa asta. Şi de ce nu golesc mai des containerele de gunoi? Asta e foarte rău pentru oameni. Stătu şi chibzui. Poate că ar fi mai bine să intru în parlament…
Sfântul Petru era ocupat să-şi instaleze taraba cu Pâine şi Peşte.
— Mai întâi pensionarii bătrâni, spuse el. Vino, tataie.
— Eşti de la Asistenţa Naţională? Întrebă bănuitor bătrânul.
— Cam aşa ceva.
— Nu religios, nu-i aşa? N-am de gând să cânt imnuri religioase.
— Când se termină toată mâncarea, am să ţin o predică, spuse Petru. Dar dumneata nu eşti obligat să rămâi să asculţi.
— Sună destul de cinstit. Despre ce ai să predici?
— Despre ceva foarte simplu. Doar despre cum se ajunge la Viaţa Veşnică.
Un bărbat mai tânăr scoase un hohot de râs.
— Viaţa Veşnică! Asta da speranţă!
— Da, răspunse plin de voioşie Petru, împărţind pachete cu peşte fierbinte. Este o speranţă. Trebuie să ţineţi minte asta. Întotdeauna există o Speranţă.
În biserica St. Petrock-on-the-Hill, vicarul şedea trist într-o strană, uitându-se la un tânăr arhitect sigur pe sine care examina vechiul paravan pictat.
— Regret, domnule vicar, spuse tânărul, întorcându-se cu vioiciune. Nici o speranţă în Iad, mă tem. Oh! Scuze. Nu trebuia să mă exprim aşa. Dar nici vorbă de restaurare. Nu se poate face nimic. Lemnul e putred, iar din picturi abia dacă a mai rămas ceva – nu suficient ca să-mi dau seama cum erau originalele. Ce este? Secolul al cincisprezecelea?
— Sfârşitul secolului al paisprezecelea.
— Şi ei ce sunt? Sfinţi?

— Da. Şapte pe fiecare parte. Sfântul Laurenţiu, Sfântul Toma, Sfântul Andrei, Sfântul Anton, Sfântul Petru, Sfântul Scoithin, şi unul pe care nu-l ştim. De cealaltă parte: Sfânta Barbara, Sfânta Ecaterina, Sfânta Apolonia, Sfânta Elisabeta a Ungariei, Sfânta Cristina cea Uimitoare, Sfânta Margareta şi Sfânta Marta.

— I-ai spus pe toţi la ţanc.

— Au existat înscrisurile bisericii. Nu în stare prea bună. Unele picturi a trebuit să le facem după embleme. Castelul Sfintei Barbara, de exemplu, şi grătarul Sfântului Laurenţiu. Lucrarea originală a fost făcută de Fratele Bernard care făcea parte din călugării benedictini de la Mănăstirea Froyle.

— Ei bine, îmi pare rău de verdictul meu. Însă totul trebuie să dispară cândva. Am auzit că un enoriaş bogat v-a oferit un paravan nou cu figuri moderne, simbolice pe el.

— Da, spuse fără entuziasm vicarul.

— Aţi văzut marea catedrală nouă din New Huddersfield? Coventry a fost bun la vremea lui, dar centrul ăsta nou care include şi catedrala îl bate de departe! Îţi ia ceva timp să te obişnuieşti cu el, bine-nţeles.

— Sunt convins.

— Dar e acceptat pe scară largă! E modern. Sfinţii ăştia vechi… Făcu un gest neglijent spre paravan. Îmi închipui că în ziua de azi nimeni nu ştie cine sunt jumătate din ei. Eu cu siguranţă nu. Cine a fost Sfânta Cristina cea Uimitoare?

— Un personaj absolut interesant. Avea un simţ al mirosului foarte ascuţit. La slujba ei de înmormântare, mirosul trupului ei intrat în putrefacţie a afectat-o atât de tare încât a ieşit levitând din sicriu, şi s-a înălţat până la acoperişul capelei.

— Pfiu! Straşnică Sfântă! Oh, în fine, e nevoie de tot soiul de oameni ca să alcătuieşti o lume. Chiar şi vechii Sfinţi ai dumitale ar fi cu totul altfel în zilele noastre, presupun…

Sfinţii lui Dumnezeu

Sfântul Laurenţiu cu al său Grătar

Sfânta Ecaterina cu a ei Roată
Sfânta Margareta cu al ei Balaur
Sfântul Wilfred cu al său Sigiliu
Sfinţii lui Dumnezeu mărşăluiesc.
Mărşăluiesc în josul dealului.
Sfinţii lui Dumnezeu mărşăluiesc
Spre a afla Voinţa Domnului.
„Oh, noi am stat în Slavă
Şi Coroana de Martir am purtat, Dar acum venim cu jalbă
Să coborâm din Rai neapărat
În milă şi compasiune
La oameni să ne-ntoarcem noi
Şi să le-arătăm Cărarea
Care la Ceruri duce-napoi…”

Insula.

Pe insulă nu prea existau copaci. Era un ţinut arid, o insulă stâncoasă, iar caprele abia găseau ceva de mâncat. Stâncile erau frumoase aşa cum se înălţau din mare, iar culoarea lor se schimba odată cu schimbarea luminii, mergând de la roz la culoarea caisei, şi până la cenuşiul pal şi ceţos, intensificându-se spre mov şi spre purpuriul aprins, şi într-o ultimă impetuozitate până la portocaliu, în timp ce soarele se cufunda în acea mare atât de pe drept numită rubiniu-închis. La începutul dimineţilor, cerul era de un albastru mândru şi pal, şi părea atât de sus şi atât de îndepărtat încât te umplea de o nesfârşită uimire când te uitai în sus la el.

Însă femeile de pe insulă nu se uitau des la el, afară doar dacă îşi aruncau neliniştiţi ochii în căutarea semnelor de furtună. Ele erau femei şi trebuiau să muncească. Întrucât mâncarea era puţină, ele munceau din greu şi fără încetare, pentru ca ele şi copiii lor să poată trăi. Bărbaţii plecau zilnic cu barca la pescuit. Copiii păşteau caprele şi îşi jucau micile jocuri inventate de ei, cu pietricele la soare.

Astăzi, femeile, purtând pe cap ulcioare mari cu apă proaspătă, urcau panta de la izvorul din crăpătura stâncii

către satul de deasupra.

Maria era încă puternică, însă nu era la fel de tânără ca majoritatea femeilor, şi pentru ea era un efort să ţină pasul cu ele.

Astăzi femeile erau foarte vesele, căci în câteva zile avea să fie o nuntă. Fetiţele dansau în jurul mamelor lor, şi scandau monoton:

— Am să mă duc la nuntă… Am să mă duc la nuntă… Am să am o panglică în păr… Am să mănânc jeleu din petale de trandafiri… Jeleu din petale de trandafir cu lingura…

Mamele râdeau, iar mama unei copile spuse ca să o necăjească:

— De unde ştii că am să te iau la nuntă?

Îngrozită, copila o privi lung.

— Ai să mă iei… ai să mă iei… Mă iei…

Şi se agăţă de Maria, rugătoare.

— O să mă lase să merg la nuntă? Spune că da!

Iar Maria zâmbi şi spuse cu blândeţe:

— Cred că te va lăsa, iubito.

— Tu ai fost vreodată la o nuntă, Maria? Întrebă copila.

— A fost la propria-i nuntă, spuse râzând una din femei.

— Nu m-am referit la nunta ta. M-am referit la o petrecere de nuntă, cu dans şi lucruri dulci de mâncat, şi jeleu din petale de trandafiri, şi miere. Ai fost?

— Da. Am fost la nunţi. Maria zâmbi. Îmi aduc aminte de o nuntă… Mi-o amintesc foarte bine… cu mult timp în urmă.

— Cu jeleu din petale de trandafiri?

— Aşa cred… Da. Şi era vin…

Glasul i se stinse în timp ce retrăia amintirea.

— Iar când vinul se termină, trebuia să bem apă, spuse una dintre femei. Aşa se întâmplă mereu!

— La nunta asta n-am băut apă!

Glasul Mariei era mândru şi puternic.

Celelalte femei se uitară la ea. Ştiau că Maria venise de departe aici cu fiul ei, şi că nu vorbea des despre viaţa ei de mai înainte, şi că exista un motiv foarte bun pentru asta. Ele

aveau grijă să nu-i pună întrebări, dar firește că existau zvonuri, iar acum, dintr-o dată, o altă copilă începu să vorbească piţigăiat, ca un papagal.

— Se spune că ai avut un fiu care era un mare criminal şi a fost executat pentru crimele lui. Este adevărat?

Femeia încercă să o facă să tacă, dar Maria vorbi, privind drept în faţa ei.

— Cei care trebuiau să ştie au spus că era criminal.

— Dar tu nu credeai asta? Insistă copila.

— Eu una nu ştiu ce e bine şi ce e rău. Sunt prea ignorantă. Fiul meu iubea oamenii – pe cei buni şi pe cei răi în mod egal…

Acum ajunseseră în sat, şi se despărţiră pentru a merge fiecare la casa ei. Maria avea cel mai mult de mers, până la o bucăţică de teren pietros aflat chiar în capătul ciorchinelui de căsuţe împrăştiate.

— Ce face fiul tău? Bine, sper? Întrebă politicoasă una din femei.

— E bine, mulţumesc lui Dumnezeu.

Pentru a şterge amintirea a ceea ce se spusese mai devreme, femeia zise cu bunătate:

— Trebuie să fii mândră de fiul ăsta al tău. Noi toate ştim că e un Om Sfânt. Se spune că are viziuni şi că se plimbă cu Dumnezeu.

— E un fiu bun, spuse Maria. Şi, cum spuneai, un Om foarte Sfânt.

Le părăsi pentru a-şi vedea de drum, iar ele rămaseră uitându-se după ea câteva clipe.

— E o femeie bună.

— Da. Nu este vina ei, sunt sigură, că celălalt fiu al ei a luat-o pe căi greşite.

— Asemenea lucruri se întâmplă. Nici nu ştii de ce. Dar cu fiul ăsta are noroc. Există dăţi când este însufleţit de Duhul, şi atunci profeţeşte cu glas tare. Picioarele lui, se spune, se înalţă de la pământ, şi după aceea zace ca mortul un timp.

Toate dădură din cap şi cloncăniră de uimire şi plăcerea de a avea printre ele un aşa Om Sfânt.

Maria se duse la căsuţa de piatră, şi puse jos ulciorul cu apă. Îşi aruncă privirea spre locul în care, la o masă făcută rudimentar, stătea un bărbat. În faţa lui se afla un sul de pergament, iar el era aplecat asupra lui, scriind cu o pană, orpindu-se din când în când, timp în care ochii i se închideau pe jumătate pe când el se pierdea în ardoarea spiritului…

Maria avu grijă să nu-l tulbure. Îşi făcu de lucru încropind masa de prânz.

Bărbatul era un om de mare frumuseţe, deşi nu mai era tânăr. Avea o mare delicateţe în trăsături, şi ochii îndepărtaţi ai unui suflet pentru care viaţa trupului. La un moment dat, mâna i se destinse pe pană, şi părea aproape să intre în transă, nici mişcându-se, nici vorbind, şi chiar abia respirând.

Maria puse mâncarea pe masă.

— Masa e gata, fiule.

Ca cineva care aude un sunet slab venind de foarte departe, el clătină nerăbdător din cap.

— Viziunea… Atât de aproape…, îngână el, atât de aproape… Când – oh, când?

— Vino să mănânci, fiule.

El îşi flutură mâna a respingere.

— Există altă foame, altă sete! Foamea spiritului… Setea de dreptate…

— Dar trebuie să mănânci, ca să-mi faci mie pe plac. Să-i faci mamei tale pe plac.

Ea îl îndemnă şi îl certă cu blândeţe – şi în cele din urmă el coborî din acea înaltă exaltare, şi îi zâmbi cu o privire de om, pe jumătate ironică.

— Deci trebuie să mănânc ca să te mulţumesc pe tine?

— Da. Altfel am să fiu nefericită.

Aşa că el mâncă pentru a-i face ei pe plac, abia observând ce mâncare era.

Apoi îşi aminti să întrebe:

— Tu ce faci, dragă mamă? Ai tot ce îţi trebuie?

— Am tot ce îmi trebuie, spuse Maria.

El dădu din cap, mulţumit, apoi luă încă o dată pana.

După ce Maria strânse totul, se duse afară şi rămase uitându-se la mare.

Îşi împreună mâinile, îşi înclină capul, şi vorbi încetişor, în surdină.

— Am făcut tot ce am putut? Sunt o femeie atât de ignorantă! Nu întotdeauna ştiu să-l servesc şi să-l slujesc pe cel care este fără îndoială un Sfânt al lui Dumnezeu. Îi spăl veşmintele, îi pregătesc mâncarea, îi aduc apă proaspătă, şi îi spăl picoarele. Dar mai mult de atât nu ştiu ce să fac.

În timp ce stătea acolo neliniştea îi trecu. Seninătatea se întoarse pe faţa ei istovită.

Pe ţărmul de dedesubt, o barcă trăsese lângă un dig micuţ de piatră. Nu era o barcă de pescuit obişnuită, ci una care stătea semeaţă pe apă, şi avea o proră mare şi arcuită din lemn frumos sculptat. Din ea coborâră doi bărbaţi, iar nişte bătrâni care cârpeau năvoade de pescuit veniră să-i acosteze pe străini.

Politicoşi, cei doi bărbaţi îşi făcură cunoscută treaba cu care veniseră.

— Căutăm printre insulele de aici o insulă pe care se spune că sălăşuieşte regina Cerului.

Bătrânii pescari clătinară din cap.

— Ceea ce căutaţi voi cu siguranţă nu e aici. Noi nu avem nici un loc sfânt ca cel pe care în descrieţi.

— Poate femeile voastre au cunoştinţă de un asemenea loc sfânt? Sugeră unul din străini. Femeile sunt deseori secretoase în astfel de probleme.

— Întrebaţi, dacă doriţi. Unul din noi vă va duce sus şi vă va arăta satul.

Străinii urcară cu călăuza lor. Femeile ieşiră ciorchine din casele lor. Erau emoţionate şi interesate, însă toate clătinară din cap.

— Vai, nici o Zeiţă nu îşi are Sanctuarul aici! Nici lângă Izvorul nostru, nici în altă parte.

Le povestiră despre alte lăcaşe sfinte despre care se spunea că ar fi existat în alte locuri, însă niciunul din ele nu era ceea ce căutau străinii.

— Însă avem aici un Om Sfânt, spuse cu mândrie una din femei. E piele şi os, şi ţine post ori de câte ori bătrâna lui mamă vrea să îl lase.

Dar străinii nu căutau un Om Sfânt, indiferent cât de mare era sfinţenia lui.

— Măcar întrebaţi-l, insistă o femeie. El s-ar putea să aibă ştiinţă de un astfel de lucru cum căutaţi voi.

Aşa că ei se duseră la căsuţa de piatră a Omului Sfânt; însă el era pierdut în Viziunea lui şi câtva timp nici măcar nu auzi ce îi spuneau ei.

Apoi se mânie şi zise:

— N-o apucaţi pe un drum greşit căutând zeiţe păgâne. Nici după Desfrânata cea mare din Babilon, nici după Ticăloşiile fenicienilor. Există un singur Mântuitor, şi acela este Fiul cel Viu al lui Dumnezeu.

Aşa că străinii plecară, dar mama Omului Sfânt fugi pe furiş după ei.

— Nu fiţi supăraţi, îi imploră ea. Fiul meu nu a vrut să fie nepoliticos cu voi; dar el unul este atât de pur şi atât de sfânt încât trăieşte într-o zonă aflată mult deasupra acestui pământ. E un om bun şi, pentru mine, un fiu bun.

Străinii îi vorbiră cu amabilitate.

— Nu ne simţim jigniţi. Eşti o femeie bună, şi ai un fiu bun.

— Sunt o femeie foarte obişnuită, spuse ea. Însă trebuie să vă spun că n-ar trebui să credeţi în toate aceste Afrodite şi Astarte şi care or mai fi numele lor păgâne. Există un singur Dumnezeu, Tatăl nostru din Cer.

— Spui că eşti doar o femeie obişnuită, spuse cel mai în vârstă dintre cei doi străini. Dar cu toate că faţa îţi este bătrână şi distrusă de riduri de durere, după mintea mea ai

o faţă de mare frumuseţe – şi la vremea mea am fost ucenic la un mare sculptor şi ştiu ce e frumuseţea.

Uimită, Maria strigă:

— Cândva, poate, când ţeseam în templu tapiserii colorate, sau când îi turnam vin soţului meu în atelier, şi îmi ţineam în braţe primul născut. Dar acum!

Însă bătrânul sculptor clătină din cap.

— Frumuseţea se află sub piele, insistă el. În oase. Da, şi chiar mai dedesubt – în inimă. Aşa că eu spun că eşti o femeie frumoasă, poate mai frumoasă acum decât ai fost ca fată. Rămâi cu bine… Şi fii binecuvântată.

Şi astfel străinii se îndepărtară vâslind în barca lor, iar Maria se întoarse la casa şi la fiul ei.

Venirea străinilor îi crease acestuia o stare de nelinişte. Umbla în sus şi în jos şi se ţinea cu mâinile de cap de suferinţă.

Maria alergă la el şi îl luă în braţe.

— Ce s-a întâmplat, dragă fiule?

El gemu:

— Duhul a ieşit din mine… Sunt pustiu… Pustiu… Sunt rupt de Dumnezeu – de bucuria Prezenţei lui.

Atunci ea îl consolă, aşa cum îl consolase de multe ori mai înainte, spunând:

— Din când în când, trebuie să se întâmple aşa – noi nu ştim de ce. E la fel ca valul mării. Pleacă de la ţărm, dar se întoarce, fiule, se întoarce.

Însă el strigă:

— Tu nu ştii! Nu poţi să înţelegi… Tu nu ştii cum e să fii absorbit în Duhul, să fii exaltat de marea slavă a lui Dumnezeu!

Maria spuse cu umilinţă:

— Asta e adevărat. Eu n-am simţit asta. Pentru mine, există doar amintirea…

— Amintirea nu e de ajuns!

Însă Maria spuse aprig:

— Pentru mine e de ajuns!

Şi se duse la uşă, şi rămase acolo, uitându-se la mare, la locul din care plecaseră străinii…

Cum stătea ea aşa, simţi ridicându-se în ea o năzuinţă ciudată; o bucurie care fâlfâia plină de speranţă. Îi veni să coboare iarăşi pe ţărm, dar se înfrână, căci ştia că fiul ei avea să aibă nevoie de ea. Şi aşa şi fu. El începu să tremure din tot corpul, şi trupul îi zvâcnea, şi în cele din urmă membrele i se înţepeniră şi căzu la pământ şi rămase acolo ca mort. Atunci ea îl înveli ca să-i fie cald, şi îi băgă între buze un fald al pelerinei, în caz că acele convulsii aveau să revină. Însă el zăcea acolo nemişcat, şi nu exista nici un semn că măcar respira.

Maria ştia din experienţă că el nu avea să se mişte timp de multe ore, şi ieşi din nou pe coasta dealului. Acum se întuneca, iar luna se ridica peste mare.

Maria rămase acolo savurând bine venita răcoare a nopţii. Mintea îi era plină de amintiri din trecut, de o fugă în mare grabă în Egipt, de un atelier de tâmplărie, şi de o căsătorie în Cana…

Şi iarăşi năzuinţa plină de bucurie se ridică în ea.

„Poate că, se gândi ea, poate că în sfârşit a venit timpul.”

La un moment dat, foarte încet, începu să coboare spre mare…

Luna se înălţa pe cer, şi desena o punte argintie peste mare, şi pe măsură ce lumina devenea mai puternică, Maria văzu o barcă ce se apropia.

Se gândi: „Se întorc străinii…”

Însă nu erau străinii… Acum putea să vadă că nu era barca frumos sculptată a străinilor. Asta era o barcă de pescuit butucănoasă – genul de barcă ce îi fusese familiară toată viaţa…

Şi atunci ştiu – cu toată certitudinea… Asta era barca lui şi, în sfârşit, venise pentru ea.

Şi acum ea o luă la fugă, alunecând şi împiedicându-se de stâncile aspre de pe plajă. Iar când ajunse la marginea mării, pe jumătate hohotind şi pe jumătate gâfâind, văzu

unul din cei trei bărbaţi ieşind din barcă în mare, şi păşind pe puntea desenată de lumina lunii înspre ea.

El se apropia şi se apropia… Şi apoi – şi apoi… Ea se afla în braţele lui… Cuvintele se revărsau din ea, incoerent, încercând să spună atât de multe…

— Am făcut după cum mi-ai cerut… Am avut grijă de Ion… Mi-a fost ca un fiu. Eu nu sunt deşteaptă – nu întotdeauna pot să-i înţeleg gândurile înalte şi viziunile, dar i-am făcut mâncare bună, şi i-am spălat picioarele, şi am avut grijă de el şi l-am iubit… Am fost mama lui şi el a fost fiul meu…?

Se uita nerăbdătoare la faţa lui, punându-i o întrebare.

— Ai făcut tot ce ţi-am cerut, spuse el cu blândeţe. Acum… Vii acasă cu mine.

— Dar cum am să ajung la barcă?

— Vom păşi împreună pe apă.

Ea se uită către mare.

— Aceia sunt – da, ei sunt – Simon şi Andrei, nu-i aşa?

— Da, ei au vrut să vină.

— Ce fericiţi… Oh, ce fericiţi o să fim! Strigă Maria. Mai ţii minte ziua căsătoriei din Cana…?

Şi astfel, păşind alături pe apă, ea îi povesti fiului ei toate micile evenimente şi întâmplările din viaţa ei, şi chiar cum veniseră cei doi străini tocmai în ziua aceea în căutarea Reginei Cerului. Şi ce caraghios a fost!

— Aveau întru totul dreptate, spuse Fiul ei. Regina Cerului era aici pe insulă, însă ei n-au cunoscut-o când au văzut-o…

Şi se uită la istovita, pustiita, frumoasa faţă a mamei lui, şi repetă încetişor:

— Nu, ei n-au cunoscut-o când au văzut-o!

Dimineaţa, Ion se trezi şi se ridică de la pământ.

Era Ziua Domnului, şi pe dată ştiu că asta avea să fie marea zi din viaţa lui!

Duhul năvălea în el…

Luă pana şi scrise:

Am văzut un nou cer şi un nou pământ… Şi am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbiţe…

Spunând:

Eu sunt Alfa şi Omega, cel dintâi şi Cel de pe urmă… Eu sunt cel care a murit şi a înviat. Am fost mort şi iată că sunt viu în vecii vecilor, Amin.

Eu ţin cheile morţilor şi ale Locuinţei morţilor…

Iată, Eu vin curând; şi răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui…”